

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Neprihănirea prin credință (VIII)

POCĂINȚA, ca să aibă viață

„Dumnezeu a dat deci și
Neamurilor pocăință ca să
aibă viață“. Fapte 11,18.

Evangelia nu este numai o chemare spre credință ci și spre pocăință. Sînt unele răspunsuri pe care omul trebuie să le dea lui Dumnezeu, cum ar fi: credința, pocăința și ascultarea, fără de care el nu poate deveni un adevărat creștin. El este răspunzător pentru toate acestea. Toate sînt de egală importanță.

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască pentru că a rinduit o zi în care va judeca lumea“. Fapte 17,30.

Planul lui Isus este de a mîntui pe poporul Său de păcatele sale, și să împace pe om cu Dumnezeu. Toată cunoștința de Dumnezeu și a Planului Său de Mîntuire este zadarnică, dacă ea nu duce la un răspuns adecvat. Atît credința cit și pocăința sînt strîns legate în răspunsul pe care creștinul trebuie să-l dea lui Dumnezeu. În capitolul anterior, am văzut cum credința presupune legătura dintre om și Isus și cerințele asupra inimii omenești. Mai mult chiar, pocăința identifică pe creștin cu gîndul Domnului Isus în relația și reacția sa față de păcat. De-a lungul întregii vieți, credința și pocăința coexistă. Ambele implică identificarea cu gîndul lui Isus. Ambele cer un răspuns total față de voința și planul lui Isus.

Să luăm aminte la importanța pe care Ioan Botezătorul, Isus și ucenicii Săi au dat-o nevoii omului de pocăință. Pregătind nașterea iudaică pentru venirea lui Isus, Ioan Botezătorul a apărut ca un predicator în pustia Iudeii.

(continuare în pag. 14-a)

Scumpi frați, stimate surori,
Iubiți conlucrători,

„Cele vechi ... s-au dus. Iată că toate lucrurile s-au făcut noi“ (1 Cor. 5, 17 u.p.). Cu o valoare de simbol, anul care a trecut 1983, a început și s-a încheiat într-o zi de Sabat. A început și s-a încheiat în atmosfera timpului închinat Celui Atotputernic, Creatorul și Susținătorul a tot și a toate.

Acum ... sîntem martori ai asfințitului și răsăritului de an, și din zorii și pînă în asfințitul anului în care am pășit, ne vom afla cu toții trudind pe cărările vieții noastre.

„La mulți ani ... An nou fericit ...“ Iată gânduri pe care ni le adresăm unii altora acum la confluența dintre vechi și nou, între trecut și viitor. De fapt nu anul — această imaterială măsură de timp — am dori să fie mai bun, mai rodnic, mai fericit. Ci ... omul, eu și dumneavoastră să fim realmente mai buni, mai rodnici, mai fericiți.

Adjectivul nou, are două sensuri. În primul rînd, are un sens temporal, sau cronologic. Denotă ceva ce n-a mai fost pînă acum, ceva ce apare pentru prima dată, ceva recent. În al doilea rînd, are și un sens calitativ. Ceva superior ca valoare.

Un an nou ... fericit! Aceasta înseamnă că în 1984 nu vom mai fi obligați să cunoaștem vechile probleme ce ne-au confruntat în anul 1983; nu vom mai repeta vechile greșeli, nu vom mai ține vechile obiceiuri nesfinte, nu vom mai fi influențați de vechile dezamăgiri, înfringeri și antipatii. În acest nou an ne vom strădui să folosim binele în jurul nostru. Vom fi mai înțelegători în ajutorarea celor din jurul nostru. Vom căuta să manifestăm o nouă și îndelungă răbdare, o nouă bunăvoință și o nouă generozitate față de toți.

Este de reținut faptul că NOUL este prezent din plin în paginile Noului Testament.

În cuvîntul profetului Isaia sîntem îndemnați să nu ne mai gîndim la cele vechi, pentru că El va face toate lucrurile din nou“ (Is. 43,18).

Dacă Cineva este în Hristos, atunci este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus ... iată că toate s-au făcut noi (2 Cor. 5,17).

Tot apostolul Pavel scriind efesenilor spunea în mod categoric: „Să vă înnoiți în duhul minții voastre îmbrăcați în omul cel nou“ (Efes. 4,23-24).

Mintuitorul, spunea ceea ce a rămas ca un testament pentru toți cei ce vor crede în El: „Poruncă nouă vă dau ... să vă iubiți unii pe alții“ (Ioan 13,24).

În cartea descoperirilor lui Ioan, printre făgăduințele făcute celor ce vor birui în lupta cu păcatul, se află și făgăduințele unui nume

nou, un cer nou, un pămînt nou, iar din inimile lor va izbucni un cîntec nou, imnul biruinței veșnice.

Pentru noul an în care am pășit, trebuie să dorim să realizăm noul în viața noastră. Deși nu este nevoie să așteptăm un nou an pentru a realiza acest deziderat al viețuirii oiruitoare, deoarece fiecare zi poate fi începutul unei experiențe noi, pentru că fiecare răsărit de soare este de fapt nașterea unui nou început. Ne putem trezi zilnic cu noi convingeri despre datoria și responsabilitatea noastră, cu noi speranțe în realizarea nădejzii noastre, cu noi idealuri de atins în lucrarea sfințirii noastre, cu noi viziuni în ceea ce privește lucrarea noastră. Și atunci ... iubirea lui Hristos se va vedea reflectîndu-se pe fețele noastre și în caracterele noastre.

Atunci, de pe poarta sufletului nostru se va auzi limbajul cerului ce va înflori pe buzele noastre, și se va demonstra zilnic în nădejdea noastră ce va deveni tot mai puternică, adevărindu-se în comuniunea noastră zilnică cu Hristos.

Dacă a fost cîndva nevoie de un astfel de nou ... de an nou ... atunci timpul acesta este astăzi. Biserica are nevoie de această imperioasă experiență în viața credincioșilor și a pastorilor ei.

Lumea, are stringentă nevoie de o nouă viziune, o viziune a păcii și a unei bune învoiri între toți oamenii. Este unica alternativă a existenței umane și pînă nu este prea tîrziu, acest lucru trebuie să fie înțeles de toți.

De aceea, nu anul ... ci omul să fie mai bun, mai rodnic în lucrul mîinilor sale și mai fericit în experiența sa. Și oriunde ne vom găsi atunci sub soare, influența noastră — prin lucrarea harului divin — să facă pe aproapele nostru mai fericit, mai bun, mai rodnic.

Acest deziderat este posibil de realizat pentru oamenii credinței printr-o perfectă identificare cu viața și caracterul lui Hristos. Dacă-L invităm, și ne lăsăm modelați de puterea transformatoare a Duhului Său, atunci, El va reproduce în noi caracterul Său și Cuvîntul inspirației divine spune categoric, că atunci și numai atunci, El va veni recunoscîndu-ne ca fiind ai Lui.

Iată un ideal vrednic de realizat de noi și în noi în noul an 1984.

„Pacea să fie cu voi toți care sînteți în Hristos Isus. Amin“. (1 Petru 5,14).

Au trecut 125 de ani de la memorabila zi de 21 ianuarie 1859, cind voința poporului român de a-și reface unitatea națională și de stat pe vechea vatră strămoșească, primea în parte consacrară prin alegerea ca domn în cele două Principate Române — Moldova și Muntenia — a lui Alexandru Ioan Cuza.

Unirea Principatelor Române, împlinire a unei aspirații multiseculare, expresie a unei necesități obiective, reprezintă o adevărată piatră de hotar a istoriei noastre naționale, marchează intrarea țării și poporului nostru într-o etapă nouă de dezvoltare, pe calea progresului social-economic și cultural, pe calea luptei pentru cucerirea deplină a independenței, a formării Statului Național Unitar Român.

Istoria unirii nu e simplă, nu e o limpede curgere de ape, nici lină aducere aminte, nici pașnică cronică de cabinet. În evenimentele din anul 1859 se răsfring toate gesturile supreme ale românilor prin vremuri, de la primele lupte de neatarnare purtate de principii risipiți pe teritoriile părăsite de armatele romane, pînă la bătăliile neuitate ale lui Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Vlad Tepeș, Ioan Vodă cel Viteaz și mai ales pînă la efortul fabulos de o clipă al reintegrării noastre sub Mihai Viteazul, domn al Moldovei, Munteniei și Transilvaniei.

În actul Unirii se răsfrînge tot ce au trăit românii pe acest pămînt, de la victoriile asupra celor ce s-au aventurat și s-au lăcomit să ne cotopească prin vremuri, pînă la primele tiparnițe și primele școli în limba română, pînă

Aniversarea a 125 ani
de la formarea statului național
român modern, prin

UNIREA MOLDOVEI CU MUNTENIA

24 Ianuarie 1859

la cele dintîi cronici care fac dovada conștiinței de sine a poporului nostru. Adevărat se spune că România de astăzi ca și România de atunci e o sinteză, o sinteză de istorie și geografie, o sinteză etnică și o sinteză morală. Pentru că mai presus de orice a existat dintotdeauna, dincolo de granițele vremelnice și nefirești impuse de vicisitudinile istoriei, de migrații sau de cotoșnițe, o conștiință a unității oamenilor de pe aceste meleaguri, o „unire în cuget și simțiri“.

Poporul Român a existat, miraculos, în epicentru al unor furtuni ale istoriei care l-ar fi putut împrăști în cele patru vânturi, în cele patru puncte cardinale, dar el a învățat să aibă răbdare, să-și impună drepturile prin luptă tenace, plină de mîgală și de strategii din ce în ce mai savante pentru a împlini visul unirii și eliberării sale de sub orice jug. Astfel încît unirea de la 1859 l-a găsit pregătit să se impună ca națiune de sine stătătoare în mijlocul popoarelor lumii.

Este adevărat că Unirea de la 1859 s-a făcut sub presiunea evenimentelor internaționale, sub presiunea ideilor revoluționare care cutreieră pămîntul și care zguduiseră din încheieturi vechile și ruginitele alcătuirii politice și strategice. Mai presus de toate însă. Unirea de la 1859 s-a făcut sub presiunea fantastică a is'oriei și sub presiunea adevărului. Dar presiunea exercitată de istorie și de adevăr nu ar fi avut forță de convingere în fața cancelariilor lumii dacă nu ar fi fost exprimată ațit de clocolitor de către popor, de masele de țărani, mesteșugari, orășeni, burghezi și boieri mijlocii sau mici, de intelectualii revoluției de la 1848, de întreaga suflare lucidă a vremii, aflată în consens cu evoluția evenimentelor de pe arena internațională sau pur și simplu în acord deplin cu interesele națiunii.

Idealul dintotdeauna de unire și independență națională a înaripat permanent mintea, inima și pana celor mai înaintate personalități ale culturii românești din întreg evul mediu și a continuat după aceea, în epoca modernă, formînd

substanța multor scrieri tipărite dincoace sau dincolo de Carpați, dincoace sau dincolo de Milcov. Acest ideal a alimentat focul aspirației seculare de unitate a tuturor românilor, în pofida granițelor fictive, artificiale trase de marile imperii pe trupul comun al unuia și aceluiași popor, ale uneia și aceleiași patrii. Imbrățișat de masele populare, acest ideal a dobîndit o forță de nestăvilit devenind idealul suprem al întregii națiuni, țelul ei politic fundamental. Acesta năzuința s-a afirmat cu deosebită vigoare în epoca modernă. Pe bună dreptate Nicolae Bălcescu scria în anul 1850:

„Vrem să fim o nație, una, puternică și liberă prin dreptul și datorită noastră, pentru binele nostru și al celorlalte nații, căci vom fi fericiți noștri și avem o misiune a împlinirii în omenire... Dacă naționalitatea este sufletul unui popor, unitatea națională este chezașuirea libertății lui, este trupul lui trebuincios ca sufletul să nu piară și să amorțească, ci, din contră, să poată crește și a se dezvolta“.

„Unitatea națională fu visarea iubită a voievozilor noștri cei viteji, a tuturor bărbaților noștri cei mari, care intrară în sine individualitatea și cugetarea poporului, spre a o manifesta lumii. Pentru dinsa ei trăiră, munciră, suferiră și muriră“...

Poporul român poate fi socotit primul popor european care, în epoca modernă a folosit metodele democratice pentru autodeterminare națională. Actul de la 24 ianuarie 1859 reprezintă unul din momentele tulburătoare ale istoriei României moderne iar evenimentele care au dus la Unire reprezintă una din cele mai frumoase pagini din cartea neamului românesc, amintirea unei epopei zbuciumate și a unei mari iubiri de țară și de neam.

Profundele semnificații ale Unirii din 1859 au fost reliefate de Excelența Sa, Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele țării noastre, în expunerea sa la adunarea festivă consacrată sărbătoririi a 65 ani de la făurirea Statului Na-

(continuare în pag. a 20-a)

DIN SUMAR:

- Pocăința, ca să aibă viață c. 1
- Pagina Președintelui . . . c. 2
- Unirea, Moldovei cu Muntenia 1
- Hristos și Ziua Domnului 2
- Desăvîrșirea, este posibilă? 6
- Epistola către Evrei . . . 9
- Cred! 13
- Slujitorul Evangheliei un om al rugăciunii . . . 17
- O precizare 19
- Sfirșit de cale 20
- Din viața Bisericii . . . c. 3

Expresia „Ziua Domnului”, **Kuriaké Hémera** care apare pentru prima dată ca o denumire creștină neechivocă pentru Duminică către ultima parte a secolului al doilea, denotă o zi care aparține în mod exclusiv Domnului — **Kurios** 1. Deoarece Duminica fusese în mod tradițional văzută de mulți creștini ca fiind ziua a cărui Domn este Hristos și care este consacrată Lui, putem foarte bine începe cercetările noastre istorice cu privire la originea păzirii Duminicii, prin stabilirea faptului dacă Hristos a anticipat instituirea unei noi zile de închinare dedicată în mod exclusiv Lui.

Cuvintele lui Isus Hristos pe care le găsim în Evanghelii, nu conțin expresia „Ziua Domnului”. Evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca) conțin totuși o locuțiune similară și anume „Domnul Sabatului”, **„Kurios tou Sabbatou”** (Mat. 12,8; Marcu 2,28; Luca 6,5), expresie folosită de Hristos la încheierea discuției cu Fariseii pe problema legitimității unor activități în Sabat. Diverși autori au căutat să stabilească o relație causală între această proclamare de către Domnul Isus ca „Domn al Sabatului” și instituirea Duminicii ca „Zi a Domnului”. De exemplu, C.S. Mosna, declară că: „Hristos S-a proclamat pe Sine Stăpîn al Sabatului în mod deosebit pentru a elibera pe om de apăsarea poverilor formale, cum ar fi Sabatul, care devenise nenețesar 2. El vede în această declarație intenția lui Isus Hristos de a institui noua Sa zi de închinare. Un alt autor, Willfrid Stott interpretează de asemenea declarația (logion) ca făcînd în mod implicit referire la Duminică. „El este Domn al Sabatului și în această expresie citată de toți evangheliștii sinoptici, se află o referire clară la „Ziua Domnului. El, ca Domn și-a ales propria Sa zi” 3.

Pentru a confirma valabilitatea acestor susțineri, trebuie mai întîi să determinăm care a fost atitudinea de bază a lui Hristos față de Sabat. Punînd problema mai direct, am putea să formulăm astfel acest gînd: „A păstrat în adevăr Isus Hristos Sabatul, sau în mod expres, intenționat, El l-a călcat”? Dacă El a călcat, a rupt-o cu păzirea Sabatului, atunci ar fi nevoie să vedem dacă Hristos, prin cuvintele și acțiunile Sale a intenționat să pună bazele unei noi zile de odihnă, care în final să înlocuiască Sabatul.

Unii critici vor considera această investigație ca fiind zadarnică, deoarece consideră raportul Evangheliilor cu privire la învățătura și activitatea Domnului Isus în Sabat, nu ca o autentică prezentare istorică, ci ca o reflecție mai tîrzie a Bisericii Primare. „Ceea ce Hristos în persoană a gîndit, susțin aceștia, este cu neputință de stabilit” 4. Nu găsim nici un

fel de justificare pentru un astfel de scepticism istoric, în mod deosebit de cînd o nouă cercetare pentru găsirea istoricității lui Isus a început să arunce umbre asupra metodologiilor și premiselor de mai înainte folosite pentru a găsi în Evangheliile un mai mare număr de fapte și cuvinte aparținînd realmente lui Isus 5. Cu toate acestea, chiar dacă materialele cu privire la Sabat cuprinse în Evangheliile reprezintă reflecții mai tîrzii ale comunității creștine (ceea ce pentru noi este inadmisibil), faptul acesta nu diminuează valoarea lor istorică. Ele constituie totuși o valoroasă sursă pentru studierea atitudinii bisericii primare cu privire la Sabat 6. De fapt, spațiul și atenția considerabilă acordată de scriitorii Evangheliilor vindecărilor făcute de Isus în Sabat (nu mai puțin de șapte episoade ne sînt raportate) 7, cum și controversele pe această temă, ne arată cît de importantă a fost problema Sabatului la data cînd ei au scris Evangheliile.

Tipologia Sabatului și împlinirea ei mesianică

Punctul cel mai indicat de unde să pornim cercetarea noastră cu privire la conceptul lui Hristos privitor la Sabat, este poate capitoul patru din Evanghelia după Luca. Aici găsim citate din predica rostită de Hristos în sinagoga din Nazaret într-o zi de Sabat, cu ocazia inaugurării slujirii Sale mesianice. Este vrednic de reținut faptul că în Evanghelia lui Luca, lucrarea publică a lui Isus nu numai că a început într-o zi de Sabat — zi pe care conform celor prezentate în Luca 4,16, Hristos avea obiceiul s-o păzească — dar ea s-a și încheiat în „ziua de pregătire și începea ziua Sabatului” (Luca 23,54). Activitatea lui Isus în ziua de Sabat, care a provocat repetate împotriviri (Luca 4,29; 13, 14, 31; 14,1-6) pare că este prezentată de Luca evanghelistul, ca un preludeu al respingerii finale a jertfei lui Isus Hristos.

În predica Sa inaugurală, Isus face referire la cuvîntul din Isaia 61,1-2, care spune:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a

HRISTOS ȘI

trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; și dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. (Luca 4,18-19).

Practic, toți comentarii sînt de acord că „anul de îndurare al Domnului”, (Luca 4,19) pe care Hristos este chemat în mod oficial (uns) să-l vestească, se referă la anul sabatic (cel de al șaptelea an), sau anul jubileului (al cincizecelea an) după șapte Sabate de ani 8. Cu ocazia acestor sărbători anuale, Sabatul devenea eliberatorul celor asupriți de către societatea ebraică. Pămîntul trebuia să fie lăsat nelucrat, ca să producă roade de la sine, roade care erau ale celor săraci, ale celor ce nu mai aveau nimic precum și ale animalelor 9. Sclavii erau eliberați, dacă aceștia doreau acest lucru, iar datoritiile ce trebuiau plătite concetățenilor lor, se anulau 10. Anul jubiliar cerea de asemenea redarea proprietăților proprietarului de origine 11. Textul profetului Isaia, citat de către Isus Hristos, se referă la aceste sărbători sabatice, iar faptul acesta reiese clar din context care vorbește și despre eliberarea „săracilor, captivilor, orbilor, celor apăsați, etc.”. Este important faptul că Hristos în cuvîntul Său inaugural anunță mesianica Sa misiune în limbajul anului sabatic. Succintul Său comentariu asupra acestui pasaj este foarte categoric: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”. (Luca 4,21). După cum remarcă cu autoritate P. K. Jewett, „marele jubileu sabatic a devenit o realitate pentru toți aceia care au fost scăpați de păcatele lor prin venirea lui Mesia și în El ei au găsit o moștenire 12.

Ne putem întreba, de ce oare Hristos a anunțat misiunea, lucrarea Sa ca o împlinire a făgăduințelor sabatice de eliberare? Intenționa El oare să explice, poate într-o formă mai voalată, că instituția Sabatului era un tip care și-a găsit împlinirea în Sine, antetipul, și deci obligativitatea lui s-a încheiat cumva? În cazul acesta Hristos a netezit cărarea pentru înlocuirea Sa atutului cu o nouă zi de odihnă. Sau poate Hristos a

ZIUA DOMNULUI

identificat misiunea Sa cu Sabatul pentru a face ca ziua aceasta să fie un monument de aducere aminte a lucrării Sale mântuitoare?

Pentru a răspunde acestei dileme, avem nevoie mai înainte de toate, să ne reamintim de implicațiile răscumpărării mesianice ale Sabatului. În mod inerent, în instituția Sabatului se află asigurarea binecuvântării divine. „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea“ (Gen. 2,3. Exod 20,11). Noțiunea V. Testament de „binecuvântare“ este concretă și își găsește expresie într-o viață deplină, abundentă. Binecuvântarea Sabatului în istoria creației (Gen. 2,3) urmează binecuvântării rostite asupra ființelor create (Gen. 1,22) și a omului (Gen. 1,28). De aceea, ea exprima binecuvântarea ultimă și totală rostită de Creator asupra creației Sale complete și desăvârșite (Gen. 1,31). Prin binecuvântarea Sabatului, Dumnezeu făgăduiește să fie Binefăcătorul omului în decursul întregii istorii a omenirii ¹³.

Binecuvântarea Sabatului în desfășurarea istoriei mântuirii, devine asociată cea mai remarcabilă a actelor salvatoare a lui Dumnezeu. De exemplu în versiunea Exodului, a poruncilor, **Yahweh** se prezintă ca fiind un Răscumpărător milostiv care a eliberat pe Israel scoțându-l „din țara Egiptului, din casa robiei“ (Exod 20,2). Pentru a garanta această nouă libertate ce le-a fost acordată tuturor membrilor societății ebraice, porunca Sabatului arată că această odihnă era atribuită tuturor, incluzând chiar și animalele (Exod 20,10). În versiunea deuteronomică a Decalogului, motivul răscumpărării nu numai că apare în preambulul tuturor poruncilor (Deut. 5,6) ca în Exod 20,1, ci el este în mod explicit încorporat în chiar porunca Sabatului. Trebuia probabil să se clarifice israeliților și tuturor generațiilor ce aveau să vină, importanța imediată a poruncii Sabatului, pentru că această repetare a poruncilor privitoare la Sabat nu este întemeiată pe actul trecut al creației (Exod 20,11), care ne vorbește totdeauna despre preocupările imediate ale poporului, ci mai degrabă în actul divin al mântuirii: „Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Dom-

nul Dumnezeuul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeuul tău, să ții ziua de odihnă“ (Deut. 5,15) ¹⁴.

Aici rațiunea păzirii Sabatului este, așa cum a fost expusă de către Hans Walter Wolf, „aceea că afirmația este în mod absolut fundamentată pentru poporul israel, și anume, că YAHWEH a eliberat pe israel din Egipt. În fiecare Sabat, israel trebuia să-și amintească cum că Dumnezeuul lui este un Eliberator ¹⁵.

Această chemare la reamintirea eliberării, a exodului, prin Sabat, a fost pentru poporul israel o experiență concretă, care cuprindea extinderea odihnei Sabatului asupra tuturor acelor care nu erau liberi să-l păzească. Odihna Sabatului, nu era destinată totuși numai ca un mijloc aducător aminte, care să ajute pe israel să-și reamintească istorica lor eliberare, exodul lor, ci mai degrabă, așa

cum observă Brevard S. Childs, ea însemna experimentarea în prezent a salvării istorice din trecut ¹⁶.

D.M. Dubarle confirmă această interpretare atunci când scrie că prin păzirea Sabatului, s-a reali-

zat în mod efectiv și s-a actualizat în decursul tuturor timpurilor, eliberarea înfăptuită pentru prima dată în luna Abib. Aceasta n-a fost totuși — numai o problemă comemorativă, așa ca o simplă amintire, ci mai degrabă un rezultat fericit datorită unei constante reînnoiri a folosului inițial ¹⁷.

Putem spune deci că Sabatul are un scop tri-dimensional: el comemorează trecutul, prezentul și viitorul eliberării. Eliberarea, relaxarea săptăminală de greutățile vieții pe care israeliții le experimentau în prezent, simboliza atât eliberarea pascală — din trecut — cât și mintuirea mesianică viitoare. Datorită strânselor legături, atât Paștele cât și Sabatul, pot simboliza viitoarea eliberare mesianică. (Este vrednic de reținut faptul că după cum Sabatul a devenit pentru israeliți extinderea Paștelui anual, tot astfel Duminica a devenit mai târziu — pentru mulți creștini — comemorarea săptăminală a anualei Duminici a Paștelui).

Funcția răscumpărătoare a Sabatului a fost, se pare, înțeleasă ca o prefigurare a misiunii Mântuitorului. Eliberarea de greutățile muncii și de inegalitățile sociale, pe care atât Sabatul săptăminal, cât și cele anuale le acorda tuturor membrilor societății ebraice, a fost văzută ca un simbol al deplinei răscumpărări pe care Mesia o va aduce într-o zi poporului Său. Veacul mesianic al strîngerii tuturor națiunilor este descris de Isaia ca fiind timpul când „din Sabat în Sabat... va veni orice făptură să se închine înaintea Mea — zice Domnul“ (Is. 66,15). Misiunea lui Mesia este de asemenea descrisă de către Isaia (în pasajul acela pe care Hristos l-a aplicat la persoana Sa cu ocazia vorbirii Sale inaugurale — Luca 4,18-19) în limbajul anului sabbatic (Is. 61,13). P.K. Jewett comentează cu autoritate faptul că Dumnezeu în actul răscumpărării anului sabbatic și jubiliar, apare iarăși ca Răscumpărătorul care garantează eliberarea lui personală și păstrează pentru cei săraci, o parte din moștenirea poporului Său. Cu siguranță aceasta nu este o concepție ceremonială învechită, căci Dumnezeu S-a manifestat în mod categoric ca Răscumpărător în Hristos Mijlocitorul, Fiul Său care ne-a făcut în adevăr liberi (Ioan 8,36) ¹⁸.

O altă importantă tipologie mesianică a Sabatului, poate fi văzută în experiența ordinii Sabatului — MENUHAH, pe care A.J. Heschel o definește ca fiind „fericire și liniște, pace și armonie“ ¹⁹. T. Friedman într-un articol savant arată în mod convingător că pacea și armonia Sabatului este în mod frecvent identificată atât în scrierile profetilor efi și în literatura talmudică, cu veacul me-

sianic, cunoscut îndeobște ca fiind sfârșitul zilelor sau lumea viitoare. El notează de exemplu, că „Isaia folosește expresia „desfătare“ (oneg) și „cinste“ (kaved) în descrierea sa atât a Sabatului, cât și a sfârșitului zilelor (sau veacul mesianic — Is. 53,13-14). „Dacă Sabatul va fi desfătarea ta... dacă-l vei cinste... ca să vă desfătați în totul de plinătatea slavei Lui“ (Is. 66,11). Implicația de aici este clară. Desfătarea și bucuria care va marca sfârșitul istoriei păcatului, este făcută posibil aici și acum, prin Sabat²⁰.

Friedman prezintă de asemenea un exemplu informativ al unor declarații rabinice, în care „Sabatul este anticiparea, pregustarea și paradigma (exemplul) vieții din viața veșnică (veacul lui Mesia)²¹. O interpretare oarecum similară a Sabatului se află într-o lucrare apocaliptică iudaică de mai târziu, în care durata — timpul existenței lumii este măsurată cu „săptămîni cosmice“ ce are cîte șase epoci a cîte o mie de ani fiecare, urmată de Sabat la sfârșitul timpului. În majoritatea zdrobitoare a pasajelor, acest Sabat escatologic este în mod explicit gândit a fi zilele lui Mesia care fie că vor precede, fie că se vor identifica cu paradisul restabilit²².

Tema odihnei Sabatului care apare în Evrei 3 și 4, poate reprezenta o altă sursă a tipologiei mesianice și care vine din Noul Testament. G. von Rad notează o dezvoltare a temei „odihnei“ din V. Testament de la conceptul păcii naționale și politice (Deut. 12,9; 25,19), la o spirituală, o totală și personală intrare în odihna lui Dumnezeu²³. Acest început, așa cum vom vedea mai târziu, este readus în Evrei, unde poporul lui Dumnezeu este invitat să intre în „odihna Sabatului“ (Evr. 4,9), crezînd (Evr. 4,3), ascultînd (Evr. 4,6,11) și acceptînd prin credință, „vestea cea bună a lui Dumnezeu“ (Evr. 4,1-2). Autorul respinge noțiunea temporală a odihnei Sabatului ca fiind intrarea în țara Canaanului (Deut. 12,9; 25,19), deoarece — argumentează el, țara pe care Iosua a dat-o israeliților, (Deut. 4,8) nu este „odihna Sabatului“ (Deut. 4,9) pe care Dumnezeu a făcut-o posibilă poporului Său de la creațiune (Deut. 4,3-4,10). Aceasta de pe urmă poate fi experimentată ocupînd „astăzi“, (Deut. 4,7), „vestea cea bună“ (Deut. 4,2,6) a mîntuirii. Aluzia la Hristos este în mod neechivoc... clară. În El odihna Sabatului din V. Testament își găsește împlinirea și prin El ea poate fi experimentată — acum prin toți cei care cred²⁴.

Această scurtă prezentare a stabilit în mod suficient existența unei tipologiei a Sabatului în V. Testament, care de fapt face trimiteri la Mesia. În lumina acestui fapt declarația pe care a fă-

cut-o Hristos, în cuvîntarea Sa inaugurală, cum că este împlinirea funcției mîntuitoare a Sabatului primește o semnificație în plus. Identificîndu-Se pe Sine cu Sabatul, Hristos afirma de fapt mesianitatea Sa. Acest lucru explică pentru ce Hristos, așa cum se va arăta mai târziu, Și-a revelat misiunea Sa mesianică în mod deosebit prin activitatea Sa în Ziua Sabatului²⁵. Că acest lucru era evident și bine cunoscut, de exemplu, prin acuzații aduse împotriva Lui de toți conducătorii iudei: „Nu numai pentru că dezlega Ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu“ (Ioan 5,18). În judecarea Sa, se pare că acuzația cum că El calcă Sabatul n-a mai fost adusă împotriva lui Hristos. Așa cum remarcă și W. Rordorf „vrăjmașii Săi au preferat în mod clar, să concentreze acuzațiile lor asupra faptului că El a declarat că este Mesia, care se afla — implicat — în „violarea“ de către El a Sabatului“²⁶.

¹) Cu privire la folosirea expresiei Domnul (KURIOS) și a Domnului (KURIAKOS) — se poate vedea W. Foerster, TDNT III p. 1086—1096. Prima folosire certă a expresiei o găsim în apocrifa Evanghelie a lui Petru, unde expresia — HE KURIAKÉ — Ziua Domnului (35; 50) este de două ori folosită ca o traducere a „primei zile a săptămîinii“, pe care o găsim în Marcu 16,2. Evanghelia este datată în a doua jumătate a secolului al doilea, deoarece Se-rapion din Antiohia — cam pe la anul 200 îi respinge învățăturile docetiste (Edgar Hennecke, New Testament Apocrypha I, p. 180). Melito de Sardis (190 A.D.), după Eusebiu (HE 4, 26,2) a scris un tratat „Cu privire la Ziua Domnului“. PERI KURIAKÉS LOGOS — dar din nefericire ne-a parvenit numai titlul. Lucrarea s-a pierdut. Pentru alte referințe a se vedea: Dionisiu din Corint, citat de către Eusebiu, HE 4,23; Clement din Alexandria, Stromateis 7,12. 76,4; Fragmentul 7 din Irineu, ANF i/p. 569; Origen, In Exodum Homiliae 7,5; Contra Celsum 8,22. Eusebiu, în Commentaria in Psalmos 91; HE 3,25,5; De Solemnitate Paschali 7; Tertulian folosește echivalentul latin „domnicus dies“ în „De oratione“ 23 și „De Corona“ 3. Aceasta devine expresia oficială pentru duminică în limba latină (domenica, dimanche, duminică).

²) C.S. Mosna, Storia della domenica, p. 174.

³) Wilfrid Stott, "A Note on the Word Kiriaki", din Apoc. 1,10. (NTS 12/1965). P.K. Jewett își asumă o poziție de mijloc, interpretînd declarația lui Isus cum că El este „Domn al Sabatului“, ca cuprinzînd în ea libertatea alegerii cu privire la Sabat, dar ne-

fiind — în mod necesar — o obligație de a te închina în prima zi a săptămîinii. El susține că totuși „creștinii n-ar fi ajuns niciodată să serbeze o altă zi, dacă n-ar fi existat această libertate cu privire la păzirea Sabatului, libertate pe care le-a dat-o Domnul personal“ (The Lord's Day, A Theological Guide to the Christian Day of Worship, 1972, p. 43; citată după aceea ca Lord's Day).

⁴) Pentru Rudolf Bultmann conflictele referitoare la Sabat și care ne sînt raportate în Evangheliile, sînt toate scene idealist reconstituite de comunitatea primitivă pe baza unor tradiții orale. Prezentarea sa clasică se află în lucrarea „The History of the Synoptic Tradition“, ET 1963. Mai înaintea lucrării lui Bultman, a apărut lucrarea lui K.L. Schmidt, Der Rahmen der Geschichte Jesu, 1919, cum și lucrarea lui M. Dibelius, From Tradition to Gospel, ET 1934.

⁵) O recentă analiză a materialului din Evangheliile cu privire la Sabat, a fost făcută de către E. Lohse, care contrar lui Bultmann, a arătat că multe din „logia“ sînt cuvinte autentice ale lui Hristos (SABBATON) TDNT VII, p. 21-30; de asemenea „Jesu Worte über den Sabbat“, Judentum — Urchristentum — Kirche, Festschrift für J. Jeremias (BZNW 26), 1960, p. 79-89. W. Rordorf a dus mai departe lucrarea lui Lohse pledînd pentru găsirea de noi evenimente istorice din viața lui Isus Hristos. El este dispus să accepte istoricitatea redării scenei în care ucenicii au smuls spice de grîu (Marcu 2,23), cum și a celor spuse de Hristos și redate în Marcu 2,27-28. Totuși el nu recunoaște de exemplu cele prezentate în Ioan 15,17 ca fiind realmente cuvintele lui Isus (Sunday p. 54-74; de asemenea „Dimanche“ p. 103).

⁶) Dacă scriitorii Evangheliilor ar fi păzit de-a Duminică, și nu Sabatul iudaic, atunci de ce oare au raportat așa de multe ocazii cînd în Sabat s-au făcut vindecări cum și declarații ale Domnului Isus făcute, tot în Sabat? Preocuparea lor cu privire la activitatea și învățăturile rostite de Isus în Ziua Sabatului, cu greu poate sugera păzirea de către aceștia a Duminicii. L. Goppelt (TDNT VI, p. 19, f. 53) critică punctul de vedere al lui Bultmann cum că „Comunitatea primitivă a pus pe buzele lui Isus justificarea practicilor ei de păzire a Sabatului, ridicînd această importantă problemă: „Cum putea fi inventată această situație (Mat. 12,1-8) de către comunitatea din Palestina, cu cunoscutul ei zel pentru Lege (Fapte 21,20)“? Loialitatea Bisericii din Palestina pentru obiceiurile religioase iudaice, va fi discutată mai târziu în cap. 4.

⁷) Cele șapte minuni de vindecare făcute în ziua Sabatului, sînt următoarele:

1. Vindecarea slăbănogului de la Betezda (Ioan 5,1-18);

2. Vindecarea îndrăcitului din Sinagogă (Marcu 1,21-28);

3. Vindecarea soacrei lui Petru (Marcu 1,29-30);

4. Vindecarea omului cu mîna uscată (Marcu 3,1-6);

5. Vindecarea orbului din naștere (Ioan 9,1-41);

6. Vindecarea femeii girbove (Luca 13,10-17);

7. Vindecarea bolnavului de dropică (Luca 14,1-4).

8) Aceasta se vedește în următoarele comentarii privitoare la Luca scrise de către: Herschel H. Hobbs, Henry Burton, W. Robertson Nicoll, Wilfrid J. Harrington, R.C.H. Lenski, F. Godet, A. Loisy, M.J. Lagrange.

9) Pentru Sabat, privitor la pămînt, a se vedea Exod 23,11; Lev. 25,6 Deut. 24,19-22; Lev. 19,9-10. Niels—Erik A. Andreassen, „The Old Testament Sabbath“ SBL, Dizertație Seria 7,1972, p. 214. El sugerează două motive pentru anul Sabatic: pentru pămînt... revitalizarea lui, iar pentru om... eliberarea.

10) Cu privire la datoriile ce trebuiau plătite concetățenilor, vezi Deut. 15,1-6; pentru eliberarea sclavilor, vezi Exod 21,2-6 și Deut. 15,12-18.

11) Anul Jubiliar era, în mod aparent, o subliniere a anului sabatic, cu accentul principal pe retrocedarea către proprietarul de origine a oricărei proprietăți, în mod deosebit a pămînturilor (Lev. 25,8-17,23-55; 27,16-25; Num. 36,4). Complexitatea vieții la oraș (Lev. 25,29-34), a făcut foarte dificilă punerea în practică a prevederilor anului jubiliar. Avem totuși indicații că anul sabatic era totuși observat. (Ier. 34,8-21; 2 Cron. 36,21; Lev. 26,43). Pentru informații privind perioada post exilică a se vedea E. Schürer, „A History of the Jewish People in the time of Jesus Christ“, 1885, I, pp. 40-45. Cu privire la relația dintre Sabat și anul sabatic jubiliar, vezi Niels Erik A. Andreassen, p. 217-218.

12) P.K. Jewett, „The Lord's Day“, pag. 27; W. Rordorf comentează în mod asemănător cum că: „Prin acest citat din cartea profetului Isaia, Evanghelia lui Luca descrie astfel efectul venirii lui Isus ca o inaugurare a anului sabatic (Sunday pag. 110). Wilfrid J. Harrington, „A Commentary“, „The Gospel according to St. Luke“, 1967, pag. 134, remarcă de asemenea că, ocupîndu-se de aceasta, cea mai plină de bucurie sărbătoare a vieții iudaice, Isus Se aseamănă pe Sine cu un preot, care cu trîmbița de argint veste-

anul de îndurare al Domnului. În acel Jubileu, El găsește un tip al anului Său mesianic, un an care avea să aducă, nu numai unui popor ales, ci unei lumi întregi de datornici și captivi, iertare și eliberare, inaugurînd o eră a libertății și bucuriei.

13) K. Barth interpretează crearea odihnei Sabatului de către Dumnezeu, Ca fiind prefigurarea și inaugurarea lucrării răscumpărătoare a lui Hristos (Dogmatica Bisericească, ET/1956, III, p. 277). El face lucrul acesta proiectînd înapoi, în timpul creației desăvîșite și a odihnei Sabatului, a triumfului harului, negînd astfel acel „status integritatis“ original (idem vol. IV, p. 508). H.K. La Rondelle, „Perfecțiunea și Perfecționismul“, 1975 p. 81-83, făcînd o profundă analiză a noțiunii lui Barth cu referire la „Odihna Sabatului“ arată cum Barth înghite „realitatea protologiei biblice în soteriologia ei“. G.C. Berkouwer recunoaște că odihna Sabatului „ilustrează în mod proeminent relațiile strîns existente între creațiune și răscumpărare“ (Providența lui Dumnezeu“, ET, 1952, p. 62). El vede în menținerea Sabatului după cădere... un semn al mîntuirii Domnului ce stă să vină (Ezec. 20,12 — idem, p. 64). Cu toate acestea, interpretarea lui nu este determinată (ca la Barth) printr-o nimicire a realității ontologice a perfecțiunii omului la creațiune, ci prin recunoașterea caracterului „nebănuît și surprinzător al harului răscumpărător al lui Dumnezeu în înțelegerea realității istorice a mîntuirii și a ofensivei păcatului, cum și prin funcția dinamică a credinței personale!“ (La Rondelle, op. cit. p. 82-83; G.C. Berkouwer, „Triumful Harului în Teologia lui Karl Barth 1956, p. 381-383).

14) Henrique Renckens, La Religion de Israel, 1970, p. 225: „Păstrînd Sabatul, israeliții trebuiau să-și reamintească în mod permanent de YAHWEH, ca Creator și Răscumpărător al poporului“ S.R. Driver, Un comentariu Critic și Exegetic al Deuteronomului“ 1895, p. 85.

15) Hans Walter Wolf, „Ziua de Odihnă în V. Testament“, Concordia Theological Monthly 43/1972: 500.

16) B.S. Childs, „Amintirea și Tradiția în Israel“, SBT 37, 1962, p. 50-52.

17) A.M. Dubarle, „Semnificația religioasă a Sabatului în Biblie“, Le Dimanche, Lex Orandi, ed. 1965, p. 46.

18) P.K. Jewett, „Ziua Domnului“, p. 27.

19) A.J. Heschel, „Sabatul. importanța lui pentru omul modern“ 1951, p. 10.

20) T. Friedmann, „Sabatul, anticiparea răscumpărării“ Judaism 16/1967/445.

21) Idem. p. 443, 447-449.

22) Pentru o discuție rezumativă a diferitelor interpretări a Sabatului de la sfîrșitul veacurilor în literatura apocaliptică iudaică, vezi W. Rordorf, Duminica p. 48-51. De asemenea p. 281 a lucrării de față.

23) G. von Rad, „Rămîne încă o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu: O investigație a unei concepții biblice“. Problema Hexateuch-ului și „Alte Eseuri“, 1966, p. 94-102. Ernst Jenni, „Die Theologische Begründung des Sabbatgebotes im Alten Testament, Th. St. 41, 1956, p. 282, susține că Sabatul contribuie la dezvoltarea temei odihnei lui Israel.

24) P. Spicq, „Comentariul Epistolei către Evrei“, 1953, II, p. 102-103, scoate în evidență faptul că tema odihnei Sabatului în Epistola către Evrei, conține atît un ideal temporal pentru poporul israel, intrarea în Canaan; cum și un ideal religios pentru creștin: mîntuirea. Pasajul este examinat în prezenta lucrare la p. 66-69.

25) W. Rordorf, „Duminică“, p. 71-72, recunoaște că „biserica primitivă (primară) a înțeles de asemenea că activitatea de vindecare a lui Isus a fost — de fapt — în sensul cel mai real al Cuvîntului o activitate sabatică; în El, în iubirea Sa, în mila și ajutorul Său a început Sabatul Mesianic, timpul activității mîntuitoare a lui Dumnezeu“. El interpretează totuși împlinirea mesianică a Sabatului ca însemnînd că Hristos a înlocuit Sabatul pentru aceia care cred“ (idem, p. 116). Pe lîngă faptul că Hristos niciodată n-a făcut aluzie la o eventuală înlocuire a Sabatului, cineva poate întreba de ce oare Hristos a dorit s-o schimbe? Ce nouă binefacere puteau să aibă creștinii prin schimbarea zilei de închinare? Putea oare un asemenea act să aducă stabilitate și continuitate în planul divin de mîntuire? În legătură cu aceasta este important să medităm la întrebarea lui Pacifico Massi: „Este oare posibil ca economia antică bazată pe ciclul săptămînal al zilei a șaptea, prin care Dumnezeu a lucrat (pregătit) salvarea universală în Hristos și prin care educase pe poporul Său timp de veacuri, să fie ștearsă dintr-o dată de către evenimentul învierii?“ (La Domenica, p. 25). Spre deosebire de Rordorf, care încearcă să facă Duminica o creație exclusiv creștină detașată de Sabat, Massi argumentează cum că Duminica este continuarea însemnătății și funcțiunii Sabatului. Dar oare schimbarea în ceea ce privește ziua de închinare, poate să vădească o continuitate?

26) W. Rordorf, „Sunday“ p. 67.

Redacția

ISUS HRISTOS

a dovedit că este posibil

Dacă Isus Hristos n-ar fi luat, în adevăr, asupra-Si tot ceea ce omul are de îndurat în experiența vieții sale pămîntești, deci dacă n-ar fi fost în totul asemenea nouă și dacă n-ar fi înfruntat ispița și păcatul în virtutea acelorași potențe și posibilități, pe care le au și ceilalți fii ai oamenilor, atunci nu ar putea exista nici o încurajare pentru omul muritor, care se luptă cu păcatul. N-ai putea să-i mai spui că Isus Hristos este exemplul nostru, al oamenilor, sau să înfățișezi înaintea celor ce cred și așteaptă revenirea lui Hristos cerințele faptului că Dumnezeu așteaptă acea generație care să reflecte caracterul lui Hristos, acea generație care să reflecte în mod desăvîrșit caracterul Său, mai înainte ca El să-i recunoască ca fiind ai Săi. (P.D. 47). Asemenea apeluri ar fi nelăcoul lor, dacă nu chiar crude, inumane, nedrepte.

Dacă cuvintele prezentate mai sus au vreo însemnătate, atunci declarațiile Bibliei și comentariile servei Domnului referitoare la o curăție nepătată și un caracter desăvîrșit, fără păcat, pe care trebuie să le dea pe față cei credincioși din ultima generație, trebuie să fie luate, să fie înțelese exact așa cum sînt ele. Mai mult decît atît, tot ceea ce s-a spus despre principiul secerișului, despre maturitatea unei vieți lipsită de păcat a copiilor lui Dumnezeu, reproducerea caracterului lui Hristos în cei credincioși, toate au la bază o corectă înțelegere a principiilor fundamentale a credinței creștine — întruparea lui Isus Hristos. Fără a înțelege scopul pentru care Isus Hristos S-a întrupat, devenind asemenea nouă, toate concepțiile exprimate mai sus dispar într-o lume a visului, a idealurilor pioase și a poeziei. Chiar și mai rău decît atît, ele devin boabe ce se macină în moara vorbirii cu două înțelesuri a teologiei.

Fără o clară înțelegere a problemei: „De ce Dumnezeu a devenit om”, nu vom avea niciodată un răspuns clar la multiplele întrebări cruciale, cum ar fi:

1. De ce Isus Hristos amînă revenirea Sa ;

2. Ce se înțelege prin expresiile biblice: „fără pată, fără zăbircitură” (Efes. 5,27); „pînă vom ajunge... la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4,13); „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1,4); „să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evr. 12,10); „se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,3); ce înseamnă expresia: „sigiliul lui Dumnezeu”, ce recunoaștem în ea?

Toate aceste întrebări, în ultimă analiză, ridică două probleme fundamentale și de neevitat: „De ce a venit Isus Hristos pe pămînt?” „Cum a putut să trăiască o viață fără păcat?”

Dumnezeu a devenit om spre a aduce pentru totdeauna la făcere acuzațiile lui Satana cum că El, Dumnezeu, a fost nedrept cu cei ce s-au răzvrătit, indiferent dacă aceștia sînt îngerii care au căzut, sau locuitorii pămîntului care au păcătuit.

În apărarea caracterului Său, El a demonstrat că lepădarea de sine și sacrificiul nu erau caracteristici pe care să le dea pe față numai ființele create, ci erau aspecte ale iubirii adevărate, temelia caracterului și judecării lui Dumnezeu. „Planul Mintuirii are un mai larg și mai profund scop decît mintuirea omului; nu numai pentru acest lucru a venit Hristos pe pămînt; El n-a venit numai ca locuitorii acestei mici lumi să poată considera Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui privită; ci acesta a fost făcut pentru apărarea caracterului lui Dumnezeu înaintea întregului Univers...”

„Satana a căutat să dovedească faptul că Dumnezeu era nedrept, că Legea Sa era greșită...”

„Moartea Sa (a lui Hristos) a dat răspuns la întrebarea dacă Tatăl și Fiul au suficientă dragoste pentru om ca să dea pe față renunțare de sine și un spirit de sacrificiu...” (P.P. man. 67-69).

Deși Satana declarase că Legea lui Dumnezeu nu putea fi păzită nici de către ființele necăzute în păcat și nici de cei păcătoși, Isus a dovedit că omul, chiar în natura sa căzută, poate păstra Legea lui Dumnezeu.

„Satana înfățișează Legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susține că este imposibil pentru noi să ascultăm de preceptele ei. Căderea primilor noștri părinți, cu toate nenorocirile care au rezultat, el o pune în sarcina Creatorului, determinînd pe oameni să privească pe Dumnezeu ca autor al păcatului, al suferinței și al morții. Isus a trebuit să dezvăluie această înșelăciune. Ca unul dintre noi El trebuie să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre... Viața Sa dovedește că este cu putință ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu” (H.L.L. pag. 16).

Natura omenească a lui Isus a ajuns să demonstreze și să stabilească pentru totdeauna faptul că Dumnezeu S-a comportat drept, cu demnitate, cu păcătoșii, și cu nădejdea nezdruccinată a omului că păcatul nu trebuie să domnească asupra vieții creștinului... „După căderea omului, Satana a declarat că ființele omenesti s-au dovedit a fi incapabile a păstra Legea lui Dumnezeu... Cuvintele lui Satana păreau a fi adevărate, iar Hristos a venit ca să demaște pe înșelător. Majestatea cerului a preluat cauza omului și cu aceleși mijloace și posibilități pe care omul le poate avea, S-a opus ispitelor lui Satana, după cum și omul trebuie să se opună. Aceasta a fost singura cale în care omul căzut a putut să devină părtaș de natura divină... Natura umană a lui Hristos avea să demonstreze, să răspundă pentru veșnicie întrebării care a clarificat controversa” (S.M.I./pag. 252-255).

„Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a întări ființele din celelalte lumi în inocența și credințioșia lor, ca și pentru a salva pe cei pierduți, gata să piară, din această lume” (R.H. 11 ian. 1881).

Confirmînd încrederea ființelor necăzute, aducînd la tăcere îndoielile și acuzările și dînd o bază reală, adevărată, nădejdiei aceluia care se lupta cu păcatul, Dumnezeu a demonstrat că El nu cere nimic mai mult de la creațiunea

Sa dect ceea ce El personal a fost dispus să facă pentru creațiunea Sa. Ca un participant principal la marea controversă, El a pășit în această luptă omenească, așa cum vine pe lume orice copil al neamului omenesc; El a venit cu toate tarele genetice ale neamului omenesc, care fusese slăbit de patruzeci de veacuri de acțiunea de erodare a păcatului.

Toți ceilalți pași ai Planului de Mintuire depindeau în totul de succesul pe care Isus avea să-L aibă ca un împreună participant, un participant direct, pe arena ispitirii. Dacă Isus, sub privirea atentă a Universului, nu ar fi biruit în aceleași condiții în care trăiesc și luptă oamenii, atunci nimeni nu putea spera și nici nu se poate aștepta să biruiască. Dar pentru că El a biruit, cu toate predispozițiile ce apăsau asupra Lui și pe care fiecare om le poartă, atunci nimeni nu are nici o scuză, iar Satana este dovedit a fi mincinos. Aceasta s-a recunoscut ca o logică de nepătruns a intrupării.

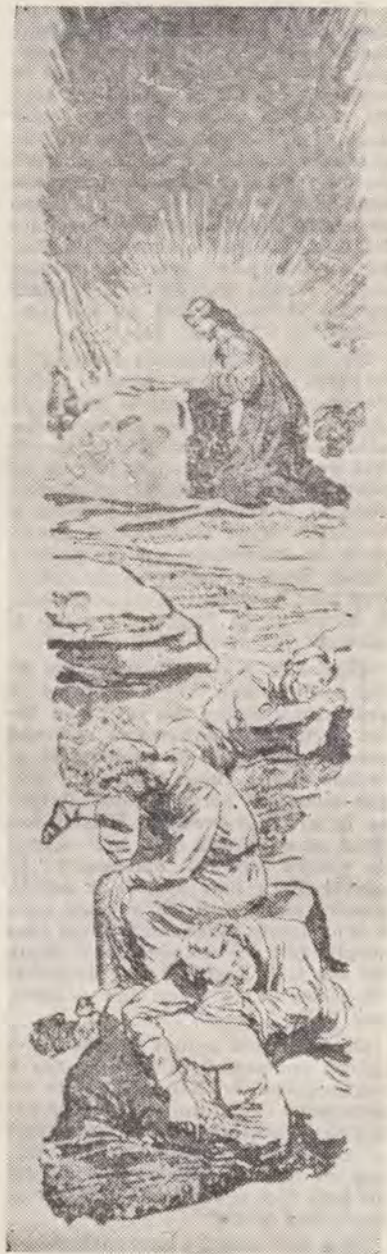
Să analizăm în cele ce urmează cum a reușit El să fie un biruitor, pentru că drumul, calea Sa este și calea noastră și, de fapt, singura cale pe care orice generație de credincioși, și în mod deosebit ultima generație, va încheia lucrarea de vestire a Evangheliei.

Trebuie să admitem faptul că ori de câte ori omul încearcă să studieze minunatul fapt al modului în care Hristos a devenit om, el își va da curind seama că trebuie să pucească la aceasta... pe genunchi, cu ochii săi privind drept în sus, așințiți asupra ceea ce fusese descoperit. Fiecare creștin este obligat să întreprindă acest studiu; în adevăr, nu există nici un subiect mai important. Dar speculațiile filozofice, dintr-o parte sau alta, au stricat și au semănat confuzie în gândirea creștină de-a lungul veacurilor; se pare că o astfel de confuzie a stăpinit o masă de oameni și întuneacă pe mulți cercetători sinceri de astăzi.

Biblia și scrierile servei Domnului ne-au pus la îndemână suficiente informații cu privire la intrupare, datorită cărora noi putem înțelege scopul ei în Planul de Mintuire. Noi putem cunoaște cu o oarecare claritate de ce Dumnezeu a devenit om, și ce însemnă aceasta pentru credinciosul plin de nădejde care este mișcat de perspectiva biruinței asupra păcatului din viața sa. Noi știm, dar cu o mai mică claritate, cum a devenit Dumnezeu om — taina aceasta se pare că este, în cele din urmă, mai presus de posibilitatea de exprimare a cuvintelor omenești.

Vom proceda bine dacă vom da cu toții ascultare sfatului: „Fii atent, fii foarte atent cu privire la felul în care te ocupi de natura umană a lui Hristos“ (C.B.A.Z.S. vol. 5, pag. 1128). Sora White era preocupată de două erori. Unii, în entuziasmul lor de a identifica pe

Isus ca un exemplu al omului, au exagerat poziția Lui, atribuindu-I înclinații spre rău, așa cum au oamenii care au păcătuit, deși nici unul dintre aceștia n-a spus vreodată că Isus în persoană ar fi păcătuit. Alții, susțin ideea că Isus a înfruntat ispita într-un mod care

nu este în puterea celorlalte ființe omenești s-o facă, nimeni nu astfel completa Lui identitate cu natura Sa omenească și eficiența Sa ca un Mare Preot înțelegător al omului și, în același timp, un exemplu real autentic.

De fapt, consider că este un lucru relativ neimportant ca să putem înțelege pe deplin cum S-a născut Isus, sau cât de mult a fost sau n-a fost El ca Adam, numai dacă înțelegem faptul că Isus a trăit viața

Sa lipsită de păcat fără să fie la mijloc vreo taină sau vreo putere specială și inerentă, și care să nu fie la îndemina oricărei ființe omenești; că El a dovedit faptul că orice om credincios care se deschide lucrării Duhului Sfânt poate trăi o viață asemenea lui Hristos, adică o viață fără păcat.

Chiar dacă cunoașterea noastră este limitată, ne-au fost date suficiente informații ca să putem studia, astfel că noi, în aceste zile din urmă, sintem fără scuze cu privire la răspunerile deosebite ce stau asupra acelora care așteaptă revenirea Domnului. Dumnezeu așteaptă mult — nu numai din punct de vedere intelectual, ci și din punct de vedere moral — de la aceia cărora le-a fost dat mult. Dar asupra acestui punct central, de bază, pe care se pare că totul stă sau cade, gânditorii, teologii creștini au păstrat o ciudată tăcere, sau n-au avut o poziție categorică, ci foarte evazivă. Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, împreună cu alții din Biserica Creștină, au depus eforturile de care au fost capabili spre a înălța demnitatea Domnului și dumnezeirea Lui, respingând arianismul (credența că Isus a fost prima făptură creată, dar nu și Dumnezeu adevărat); dar s-a păstrat o tăcere stranie, care persistă încă, atunci când, în egală măsură, se fac eforturi pentru respingerea diferitelor forme de docetism (o erezie antică ce neagă natura umană a lui Hristos).

Maiestatea lui Isus este întuneacă, atunci când minimalizăm reala Lui biruință ca Cel fără păcat, înfățișându-L ca și când El n-ar fi venit asemenea nouă, n-ar fi luat asupra-Și natura noastră căzută, ca fiecare dintre muritorii, și că, în consecință, nu S-a împotrivit ispitei asemenea tuturor oamenilor.

În privința aceasta poziția Bibliei este categorică. Unele dintre textele Sfintelor Scripturi, care susțin reala și totala natură omenească a Domnului (cu excepția păcatului), spun astfel: „Astfel dar, deoarece copiii sint părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele (aceleiași naturi)... Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile“ (Evr. 2,14-17). „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Evr. 4, 15). „Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă, trimițînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului“ (Rom. 8, 3).

Unii se pare că au probleme, sint tulburați de expresia „într-o fire asemănătoare păcatului“, gîndind că apostolul Pavel sugerează aici ideea că Isus a venit numai într-o natură asemănătoare... păcatului. Dacă Pavel ar fi dorit să spună că Isus a luat o altă natură omenească, altă formă a naturii omenești și nicidecum aceea asemănătoare oricărui muritor, probabil

că ar fi spus „asemănătoare unui corp lipsit de păcat”. Traducerea Philips a textului din Romani 8,3 pare că prinde mai bine, mai clar, cea ce voia Pavel să spună: „Legea nu veștea niciodată în a produce neprihănire. Căderea a fost întotdeauna slăbiciunea naturii umane. Dar Dumnezeu a făcut față acestui lucru trimițând pe unicul Său Fiul, Isus Hristos, să trăiască în acea natură omenească, natură care a dat loc la necezuri. Și în timp ce Hristos a luat asupra Sa păcatele oamenilor, Dumnezeu a osîndit acea natură păcătoasă”.

Un comentator (H.C.G. Moule), amplificînd cele cuprinse în Romani 8,3, spunea: „Cînd Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în asemănarea trupului păcatului, cînd S-a întrupat în ceeași natură cu a noastră, fiind supus tuturor acelor condiții ale vieții pămîntești, care pentru noi constituie vehiculul și ocaziile păcătoșiei, și, ca jertfă pentru păcat, jertfă ispășitoare și de împăcare, a osîndit păcatul în firea pămîntească; deci nu l-a jertfat, nu l-a observat ci l-a condamnat. El a poruncit să fie executat; El a ucis cerințele păcatului și puterea lui, pentru toți aceia care sînt în Hristos. Și această expresie „în firea pămîntească”, arată că acest lucru s-a făcut în condițiile în care trăiește omul pe pămînt, scena înfrîngerii păcatului, pentru încurajarea noastră veșnică în viața noastră, trăită „în firea pămîntească” (Epistola către Romani, pag. 211-212).

Dacă apostolul Pavel s-ar fi îndoit de realitatea deplinei naturi umane a lui Isus, atunci n-ar mai fi avut nici un sens prezentarea argumentelor sale din Romani 8 și anume că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să înfrîngă și să nimicească păcatul... pe propriul teren al păcatului — în firea pămîntească — a omului căzut.

Serva Domnului subliniază adesea acest dramatic punct de vedere al apostolului Pavel. De exemplu:

„În toate lucrurile Isus a fost făcut asemenea fraților Săi. El S-a făcut trup așa cum sîntem și noi... Dar Hristos vine la noi acolo unde sîntem. El a luat natura noastră și a biruit, pentru ca și noi, luînd natura Lui, să putem birui. Făcut într-o fire asemănătoare cu păcatul (Rom. 8,3), El a trăit o viață lipsită de păcat...” (H.L.L. 299).

Totuși, adevărul despre Dumnezeu nu este cuprins în cuvinte cheie, indiferent de limba în care este prezentat. Adevărul teologic stă în gîndul transmis în orice pasaj și în sprijinul ce-l găsește în alte izvoare ale revelației scrise. Adevărul este consistent și coerent și nu se complăce în termeni în mod mutual exclusivi.

În Romani 8,3 se pare că apostolul Pavel dorește să spună că Isus a luat natura căzută a omului, o natură ce suferise consecințele unei alegeri păcătoase, o natură capabilă să păcătuiască, și a de-

monstrat Universului că pentru un creștin, păcatul nu este inevitabil sau necesar. În aceeași fire pămîntească în care toți oamenii au păcătuit, Isus a osîndit minciuna lui Satana, cum că nimeni nu poate asculta în mod desăvîrșit pe Dumnezeu, devenind astfel Inlocuitorul și Exemplul desăvîrșit al omului.

E. G. White, ca de obicei, ne înfățișează remarcabile percepții, foarte sensibile, în domeniul teologic în mod deosebit în legătură cu subiectul crucial al naturii lui Isus. Ea nu evită acest subiect, chiar dacă el a fost considerat confuz de gînditorii creștini, timp de două mii de ani; de asemenea, ea nu sfătuiește nici pe alții ca să evite sau să ignore subiectul naturii umane a lui Isus. „Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi... Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat”. (1 S.M. pag. 244).

De ce oare „natura omenească” a lui Isus este „totul pentru noi”? Pentru că, pe de o parte El, ca un „om adevărat”, a demonstrat că Satana este un mincinos, iar pe de altă parte a dat fraților Săi de pe pămînt, oamenilor, temelii ca să aibă nădejde. Dumnezeu n-ar fi putut fi niciodată drept și totuși să fie în stare să îndreptățească un păcătos pocăit, dacă în natura Sa omenească Isus n-ar fi dovedit că păcatul poate fi biruit și că Legea Sa poate fi păstrată în „firea pămîntească”.

Cînd Isus a devenit om, oare El S-a prefăcut numai că este om ca un artist interpretînd un rol? N-a făcut decît să împărtășească cu omul asemănarea fizică și problemele acestuia? Nici chiar pentru un singur moment! Serva Domnului spune în privința acesta: „Hristos n-a făcut să se creadă că a luat asupra Sa natura noastră omenească; în adevăr El a luat asupra-Si natura noastră omenească. El, în mod real, a avut natura omenească. După cum „copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El Insuși a fost deopotrivă părtaș la ele” (Evr. 2,14 — idem, pag. 247).

Dacă Hristos a luat asupra Sa o natură omenească diferită de cea a contemporanilor Săi, atunci de ce oare serva Domnului este atît de categoric împotriva acelor care caută să minimalizeze completa Sa identitate cu neamul omeneș căzut? Ea nu lasă nici o urmă de îndoială atunci cînd spune:

„N-a fost numai o aparentă natură omenească aceea pe care Hristos a luat-o asupra Sa. El a îmbrăcat realmente natura omenească și a trăit în această natură omenească... Viața lui Hristos reprezintă o perfectă maturitate. Exact așa ca aceea la care noi putem ajunge, la fel a fost și El în natura omenească. El a luat asupra Sa slăbiciunile noastre. El nu numai că S-a făcut trup, ci a fost făcut asemenea firii pămîntești”. (C.B.A.Z.S. vol. 5, pag. 1124).

El a luat asupra-Si natura păcătoasă a omului, o natură slăbită din cauza miilor de ani de viață

păcătoasă — viață pe care protopărinții noștri Adam și Eva au ales-o, deși El n-a îngăduit în nici un fel naturii Sale omenești pe care a moștenit-o, să-L facă să păcătuiască. Serva Domnului este categorică în susținerea și apărarea poziției Sfințelor Scripturi cu privire la completa umanitate a lui Isus Hristos, cu excepția păcatului.

„El a luat asupra naturii Sale divine, lipsită de păcat, natura noastră păcătoasă, pentru ca să poată cunoaște cum să ajute pe cei care sînt ispitiți” (M.M. pag. 181).

„Îmbrăcat în hainele naturii omenești, Fiul lui Dumnezeu a venit jos aici, la noi, fiind la nivelul acelor care dorea să-i salveze”. În El nu s-a găsit vicieșug sau păcătoșenie. El a fost totdeauna curat și neîntinat; cu toate acestea, El a luat asupra-Si natura noastră păcătoasă (R.H. 15 dec. 1896).

„El a luat asupra Sa natura omenească căzută și suferindă, degradată și minjită de păcat” (C.B.A.Z.S. vol. 4, pag. 1147).

„Luînd asupra Sa natura omului, în starea sa căzută, Hristos n-a participat nicicum la păcatele ei”. (idem, vol. 5, pag. 1131).

„Deși El n-a avut nici o pată a păcatului asupra caracterului Său, totuși El, în condescendența Sa, a legat natura noastră omenească, căzută, cu divinitatea Sa”. (Special Instruction Relating to the R. H. Office and Work in Battle Creek, 13/31, mai 1896).

(Sora White s-a referit adesea la natura omenească, păcătoasă, pe care Isus și-a asumat-o în întruparea Sa. Prezentarea tuturor citatelor nu intră în intenția studiului de față, dar cine dorește să studieze mai profund, să citească cartea Hristos Lumina Lumii, ed. 1981, îndeosebi paginile 16, 41, 103, 104, 283, 298, 299, 304).

Serva Domnului n-a oboșit niciodată a înălța pe Domnul și biruința Lui cîștigată aici pe pămînt. Cînd oameni înguști la minte erau tulburați la gîndul că Isus a trăit — în adevăr — în mod biruitor, în ciuda poverii scăderilor naturii omenești, ea spunea:

„Am primit scrisori în care se făcea afirmația că Hristos nu a putut avea aceeași natură ca a omului, căci dacă ar fi avut, ar fi căzut sub aceleași ispite. Dacă El n-ar fi avut natura omului, n-ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă n-a fost părtaș naturii noastre, atunci El n-ar fi putut fi ispitit, așa cum este ispitit omul. Dacă n-ar fi fost posibil pentru El să fie înfrînt de ispite, atunci n-ar fi putut să fie ajutorul nostru. A fost o solemnă realitate faptul că Hristos S-a coborît să poarte, ca om și în favoarea omului, bătăliile contra păcatului. Ispitirea și biruința Lui ne asigură de faptul că omenirea, omul poate să imite, să copieze exemplul Său; omul trebuie să devină părtaș naturii divine” (1 S.M./408, 267, 268).

D. Popa

epistola către evrei

Evrei 11,7: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osîndit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”.

„Prin credință, Noe... a făcut un chivot”. Istoria experienței lui Noe prezintă un interes deosebit pentru generația noastră, pentru că ea este un tip al acelora care vor fi în viață în momentul revenirii Domnului Hristos (Matei 24, 37-39).

Noe era un strănepot al lui Enoh, cel care a umblat cu Dumnezeu și care în cele din urmă nu s-a mai văzut pentru că a fost luat la cer. Lameh, tatăl său, a trăit 113 ani, fiind contemporan cu Enoh, și de aceea l-a cunoscut foarte bine pe acest predicator al neprihănirii. Când Adam a murit, Lameh era în vîrstă de cincizeci și șase de ani, și este numai logic să gîndim că de multe ori el a povestit fiului său cele pe care el personal le-a auzit de la Adam, părintele neamului omenesc. În vremurile acelea, legăturile familiale erau mult mai strînse, mai puternice decît sînt astăzi și nu arareori mai multe generații locuiau sub același acoperămint. Nu încapе îndoielă că Adam era părintele venerat al neamului omenesc — și în acele vremuri cei mai în vîrstă erau respectați de toți, și nenumărate erau situațiile cînd el era invitat să povestească despre timpul în care a trăit în Paradis și vorbea personal — gură către gură — cu Dumnezeu. Noe a auzit aceste relatări de la tatăl său și le-a tezurizat în suflet ca pe o comoară de preț, căci ele fuseseră povestite chiar de Adam. Putem spune cu conștiința mărturisirii adevărului, că oamenii din vechime aveau o înțelegere mai clară cu privire la problemele cuprinse în căderea protopărinților noștri, Adam și Eva, decît o avem noi astăzi. Ei au auzit aceste lucruri din gura oamenilor ce au fost în mod direct implicați în această tragedie a neamului omenesc, a martorilor oculari și deci vorbeau din cele ce au trăit ei înșiși.

Cunoaștem prea puțin despre Noe. Nu ni se spune nimic cu privire la primii cincisute de ani ai vieții sale, cu excepția declarației făcută de Dumnezeu: „Căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea, în neamul acesta de oameni” (Gen. 7,1). Pentru acest motiv, Dumnezeu a făgăduit că va încheia un legămint cu el (Gen. 6,18). De aceea, tragem concluzia că Noe a fost un om bun, dar că ducea o viață obișnuită și nici un eveniment deosebit nu s-a petrecut în viața lui pînă la timpul potopului. El nu era un om desăvîrșit și lucrul acesta reiese clar din declarația lui Dumnezeu că el era „fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni” (în generația aceasta). De asemenea: „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui” (Gen. 6,9). În ciuda acestui fapt, Dumnezeu îl putea folosi și l-a folosit. Nu încapе îndoială că vremurile lui Noe erau astfel încît neleguirea care predomină, afecta chiar și pe sfinți.

Faptul că Dumnezeu numește pe Noe neprihănit, chiar dacă el nu atinsese standardul desăvîrșit al neprihănirii, trebuie să ne încurajeze pe noi cei de astăzi. Aceasta vizează pe aceia care au fost crescuți în condiții în care lumina Evangheliei n-a pătruns niciodată pe deplin, dar care au trăit după toată lumina pe care au avut-o. Ei nu erau perfecți, după standardul absolut al perfecțiunii, dar ținînd seama de condițiile în care au trăit, ținînd seama de lumina pe care o aveau, ei erau desăvîrșiți în generația lor,

perfecti... avînd în vedere privilegiile și ocaziile de care s-au bucurat și pe care le-au avut. S-ar putea întimpla ca unii dintre aceștia să fi fost mai desăvîrșiți, în conformitate cu lumina pe care au avut-o, decît alții, care au avut mult mai multe și mai mari ocazii. Trebuie să fim foarte atenți cum judecăm, ca să nu cădem sub condamnarea propriei noastre judecăți.

Faptul că Dumnezeu n-a considerat neprihănită lui Noe ca fiind de o calitate inferioară reiese din felul în care el este menționat și în alte locuri. Dumnezeu spunea lui Ezechiel: „Chiar dacă ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mîntui decît sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezech. 14,14). Acest gînd este repetat și în versetul 18. Dumnezeu așează pe Noe alături de oameni ca Daniel și Iov, dînd importanța și creditul cuvenit experienței lui Noe.

Chiar dacă Dumnezeu recunoaște astfel o perfecțiune relativă, aceasta nu trebuie interpretat de nimeni ca fiind o coborîre a cerințelor Lui. Ele sînt aceleași ca întotdeauna. Dumnezeu nu face altceva decît să aplice principiile pe care le-a enunțat în Psalmul 87, 4-6: „Eu pomenesc Egiptul și Babilonul printre cei ce Mă cunosc; iată, țara Filistenilor, Tirul, cu Etiopia: În Sion s-au născut”. Iar despre Sion este zis: „Toți s-au născut în el”, și Cel Prea Înalt îl întărește. Domnul numără popoarele scriindu-le: „Acolo s-au născut”.

Nu trebuie să gîndim deci că o lumină mai mare aduce și o răsplată mai mare. Nu lumina pe care o avem determină viitorul nostru, ci felul în care noi folosim această lumină. Poate că adesea ne este milă, deplîngem pe aceia despre care noi credem că sînt în întuneric și prin contrast judecăm situația lor cu lumina cea plină de slavă pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Dar este bine să nu disprețuim pe nimeni. Înaintea lui Dumnezeu ei pot să fie socotiți mult mai valoroși decît alții care sînt binecuvîntați cu mai multe ocazii de a cunoaște adevărul divin decît aceștia.

„Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întîmpla și la venirea Fiului omului” (Matei 24, 37).

„Lucruri care încă nu se vedeau”. Nu cunoaștem calea, metoda folosită de Domnul Dumnezeu pentru a transmite lui Noe hotărîrea Sa de a nimici omenirea prin potop și cum i-a dat instrucțiuni pentru avertizarea omenirii și construirea corăbiei. El a făcut lucrul acesta prin vis, într-o viziune, sau printr-o descoperire directă. Oricare a fost mijlocul folosit de Dumnezeu, cele prezentate erau lucruri ale viitorului și nu ale prezentului. El a fost pus în cunoștință despre lucruri ce aveau să se întîmple în viitor. Mișcat de această comunicare divină și plin de încredere în descoperirea cerului, el a început să mestecească o corabie — după măsurătorile divine — pentru salvarea lui și a familiei sale. Teamă sa... nu era frica de potopul ce avea să vină. Ci ea era legată strîns de „evlavia și frica” la care face referire marele apostol Pavel în Evr. 12,28. Noe a crezut pe Dumnezeu pe cuvînt, deși lucrurile ce i-au fost descoperite erau de domeniul viitorului. Încrederea sa deplină în Dumnezeu a făcut ca el să acționeze în și prin credință, și prin acest act al credinței sale, el a condamnat lumea păcatului. Nu exista atunci nici cel mai mic semn, cel mai mic indiciu cu privire la posibilitatea unei asemenea catastrofe. Aceasta

nu se vedea, dar credința lui se putea vedea în atitudinea și acțiunile sale. Aceeași credință, care a fost o condamnare a lumii contemporane lui, l-a făcut moștenitor al neprihănirii ce se capătă prin credință.

„A osindit lumea“. Acțiunea credinței sale, care l-a însuflețit în construirea corăbiei, demonstrează atitudinea hotărâtă a lui Noe împotriva „lumii“. Expresia „lumii“ fiind aici sinonimă cu nelegiuirea și cei ce o practicau, cu păcatul și răutatea. Renunțarea de către Noe la o astfel de conduită morală dă mărturie despre credința lui în Dumnezeu.

Este o problemă legată de realitatea credincioșiei poporului lui Dumnezeu de astăzi, și anume aceea de a se asigura de faptul că încrederea, credința și viața lor constituie o condamnare a păcatului și a răutății existente în lume, convingându-se dacă viața, faptele lor au aprobarea — se conformează — lumii păcatului, și deci își atrag dezaprobarea lui Dumnezeu, sau experiența este inversă. Dacă lumea trebuie să fie pusă în cunoștință, avertizată despre „lucruri care nu se văd încă“, și dacă poporul lui Dumnezeu este chemat să facă o lucrare la fel de eficientă și puternică ancorată în credință, așa cum a săvârșit-o Noe, atunci ei trebuie să fie foarte atenți asupra faptelor vieții lor.

Deși capitolul acesta, al unsprezecelea, al Epistolei către Evrei se ocupă în principal de credință, el nu ignoră faptele credinței. Trebuie reținut faptul că oamenii credinței nu se mărginesc a crede în Dumnezeu, ci sint chemați să-și demonstreze credința ce o au prin viața și faptele lor.

Dreptul Abel și-a demonstrat credința prin aducerea unei jertfe în conformitate cu voiața lui Dumnezeu, Enoh... umblind cu Dumnezeu, Noe... construind arca salvatoare, un simbol al bisericii lui Dumnezeu. Și acest lucru se poate spune despre toți ceilalți bărbați ai credinței, pe care ni-i înfățișează raportul biblic. Ei toți au avut credință, și credința lor puternică i-a determinat să acționeze în armonie cu credința lor.

Evrei 11,8-12 : „Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi; ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu. Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra“.

Versetul 8 : „Prin credință Avraam... a plecat“. Așa cum se cunoaște astăzi, grație descoperirilor arheologice, Terah, părintele lui Avram, a trăit în metropola timpului său, orașul Ur, din Caldeea. De acolo, la chemarea lui Dumnezeu, a plecat spre țara Canaanului. Hotărând să asculte de glasul Domnului, și-a strins familia „ca să meargă în țara Canaan“ (Gen. 11,31). Dar ei n-au ajuns la ținta călătoriei lor și s-au oprit în Haran, „s-au așezat acolo. Zilele lui Terah au fost de două sute cincini ani, și Terah a murit în Haran“ (Gen. 11,31-32).

Haran se află situat la o distanță destul de mare de cetatea Ur, cam la jumătatea drumului dintre Ur și țara făgăduinței. Nu avem date din care să putem înțelege motivul pentru care Terah a parcurs o distanță atât de mare, ca apoi să se oprească acolo. Dar el a făcut acest lucru. El nu s-a oprit acolo numai pentru a se odihni. El a rămas acolo mai mulți ani și în cele din urmă a murit în Haran.

După moartea tatălui său Terah, Cuvântul Domnului a vorbit din nou lui Avraam, pe când acesta se afla mai departe de Haran, spunându-i : „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta“ (Gen. 12,1). Și ca urmare a acestei chemări, „Avram a luat pe Sarai,

nevastă-sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strinseseră și cu toate slugile pe care le cîștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan“ (Gen. 12,5).

Să reținem asemănările și contrastele între aceste două declarații. „Terah... a ieșit... din Ur din Caldeea ca să meargă în țara Canaanului... Au venit pînă la Haran și s-au așezat acolo“ (Gen. 11,31). „Avram și familia sa... au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan“ (Gen. 12,5). Și tatăl și fiul, respectiv Terah și Avram, au plecat spre o țintă comună. Terah a mers numai pînă la jumătatea drumului, iar Avram a mers pînă la ținta finală a călătoriei sale.

„Fără să știe unde se duce“. Călătoria lui Avram a fost o problemă a credinței. El n-a cunoscut de la început unde avea să meargă. Nu cunoștea țara către care era chemat să meargă. Și atunci cînd a ajuns în Canaan, ținta călătoriei și chemării lui, cu siguranță putem trage concluzia că era departe de ceea ce se aștepta Avram să fie, el care lăsase în urma sa cetatea Ur, metropola cea mare în care crescuse.

În fața era foamele ; canzaniții nu erau prea prietenoși cu noii veniți și Avram, căruia i se făgăduise o țară în care curgea lapte și miere, a fost nevoit să coboare în Egipt, pentru un timp, ca să nu moară, el și întreaga lui casă, de foame. Toate aceste experiențe ale lui au fost dominate de o puternică credință, pe care a manifestat-o în Dumnezeu. În Haran treburile i-au mers bine. Avea lui — deloc neglijabilă — crescuse în ceea ce constituia vsluta forte a timpului său : robi și vite. Din acest punct de vedere nu exista nici un motiv care să-l determine să plece din Haran. Dar la porunca lui Dumnezeu el a părăsit totul și a plecat „fără să știe unde se duce“. Ce exemplificare categorică pentru oamenii credinței de astăzi !

Versetetele 9-10 : Din rapoartele Scripturii ne dăm seama că Avram nu s-a simțit în aceste locuri că la el acasă, a locuit „într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi“. Dar niciodată nu s-a supus ispitei de a se întoarce în Haran. El primise porunca să „iasă“, să plece din locul acela, și de aceea, atunci cînd foamea a venit peste Canaan, el nu s-a întors în Haran, ci a coborât în Egipt. A ascultat fără șovăire de Cuvîntul Domnului Dumnezeului său și Dumnezeu a onorat credința nezdruccinată a lui Avram.

În timpul acesta al pribegiei lui, ființa lui Avram s-a îndreptat spre o țară mai bună. El nu avea acolo un loc sigur, un cămin bine așezat, ci „aștepta cetatea care are temelii tari, al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu“. Cel Atotputernic dorea să-l facă să se despartă de lucrurile firești, spre a putea medita și a se ocupa de cele aparținînd cerului.

Versetetele 11-12 : „Sara... a primit putere“. Sara avea nouăzeci de ani la data cînd a născut pe Isaac. Faptul că pînă la vârsta aceasta ea n-a putut să aibă copii a făcut ca nașterea celui făgăduit să se înscrie printre cele mai notabile minuni ale acelor timpuri. Cînd Domnul i-a spus că avea să aibă un copil la vârsta aceea, ea... neîncredătoare a „rîs“. Cu toate acestea însă, „prin credință Sara... a primit putere să zămislească“ (A se vedea și comentariile la Evrei 6,13-14. În revista noastră nr. 11-12 din 1976).

Nimeni dintre cei care citește raportul biblic al nașterii lui Isaac nu poate să nu fie impresionat de lipsa de credință atât a lui Avram, cât și a Sarei, privind nașterea fiului și moștenitorului lor. Este drept că la început, Avram a avut credință, dar pe măsură ce anii treceau și fiul făgăduit nu se mai naștea, credința lui începea să scadă. La sugestia soției sale, Sara, el și-a luat — după obiceiul vremii și al locului — încă o soție, care i-a născut un fiu. Dar Domnul Dumnezeu i-a făcut cunoscut că nu acesta era fiul făgăduinței. Iar atunci cînd Dumnezeu l-a înștiințat că peste un an Sara va avea un fiu, el a rîs a neîncredere, iar nu după mult timp, Sara a făcut la fel (Gen. 17,17 ; 18,12). **Cu toate acestea, așa cum a rostit Cel Atotputernic, peste un an fiul**

s-a născut și ni se spune în acest capitol al Epistolei către Evrei că lucrul acesta s-a făcut prin credință. Să nu trecem prea ușor pe lângă importanța acestui fapt. Căci mai bine de un sfert de veac, Avram și Sara s-au îndoit în inima lor în fața perspectivei împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu și au ris atunci când li s-a reînnoit făgăduința de către Dumnezeu. Apoi s-a împlinit această minune a credinței. „Sara... a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise”. Isaac a fost copilul făgăduinței și al unei minuni săvârșite de Cel Atotputernic; dar o minune mai mare și care a precedat nașterea lui a fost credința care — în final — a pus stăpânire puternică pe Sara și în consecință a primit puterea necesară ca să poată avea un copil și, de asemenea, să nască pe Isaac la o vîrstă destul de înaintată. Nu ni se dau amănunțit. Dar o minune s-a petrecut cu amîndoi. Cu Avraam și cu Sara. Cu cîteva zile înainte ei nu mai sperau și nu mai credeau, rizînd amîndoi în necredința lor, atunci cînd li s-a spus categoric că sosise vremea împlinirii făgăduinței care le fusese dată. Apoi s-a petrecut o minune cu credința lor, iar ca urmare a primului miracol, s-a produs și al doilea, acela al nașterii lui Isaac.

Fără îndoială că aceste lucruri au fost setise pentru învățătura noastră. Nu totdeauna Dumnezeu așteaptă să se coacă pe deplin fructele credinței, mai înainte ca El să acționeze. Avraam s-a pregătit mult timp, dar n-a înțeles pe deplin făgăduințele lui Dumnezeu, și de aceea a dat pe față necredință. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, momentul credinței a venit și Dumnezeu a acționat. El nu a așteptat un an sau zece ani. El a acceptat de îndată credința lui Avraam și la timpul potrivit fiul făgăduinței s-a născut.

Petru a păcătuit foarte greu și s-a lepădat de Domnul său cu blesteme și cuvinte grele. Hristos Isus l-ar fi putut da la o parte, sau cel puțin să-l lase deoparte un an sau doi, mai înainte ca să-i acorde iertare și să-l reprimească în rîndurile ucenicilor Săi, iar atunci cînd avea să-l primească, să-i dea un loc umil, undeva în locurile din urmă ale „adunării”. Dar Dumnezeu nu lucrează astfel. În ciuda atitudinii sale, a apostaziei sale, în Ziua Cincizecimii, după cele petrecute între apostoli și Dumnezeu în camera de sus, Petru a fost acela pe care l-a ales Dumnezeu ca să rostească cuvîntul care a avut darul de a aduce la Hristos trei mii de suflete. Cînd David, omul după inima lui Dumnezeu, a păcătuit, cînd Moise, omul cu care Dumnezeu vorbea gură către gură, a greșit, cînd Ilie, după culmea Carmelului, a fugit ca un laș dinaintea apostatei Izabela, Dumnezeu ar fi putut foarte bine să-i lepede de la fața Sa. Dar El n-a făcut lucrul acesta. El i-a adus înapoi, i-a primit în mila și iubirea Sa. Ca urmare a unei pocăințe depline și sincere ei au intrat în grația cerului. Dintre aceștia doi au fost luați la cer, iar din urmașii celui de-al treilea a ieșit după trup Isus Hristos, Mîntuitorul lumii, Mesia, care atunci cînd va reveni, va primi scaunul de domnie al tatălui Său, David (Luca 1,32).

Ceea ce aș dori să subliniez cu această ocazie este pomptitudinea cu care acționează Dumnezeu atunci cînd păcătosul se întoarce la El. Cînd, mai tîrziu, în acest capitol se va vorbi despre Samson, poate că ne vom mira de faptul că a ajuns pe lista bărbaților de credință, a acelora care vor moșteni Împărăția Cerurilor. Dar, să nu uităm că Dumnezeu este îndurător și milostiv. În ceea ce privește situația lui Avraam și Sara, Dumnezeu a fost acela care a făcut minunea de a-i face capabili să aibă un urmaș la vîrsta la care omeneste este imposibil. El a făcut lucrul acesta de îndată ce ei s-au întors spre Dumnezeu cu credință deplină în făgăduința Lui. Sara, cu toată vîrsta ei trecută, și Avraam, cu toate că era un om aproape mort, Dumnezeu a lucrat prin minuni în favoarea lor și tot trecutul le-a fost uitat, șters. Cei care în trecut au avut puțină credință, poate nici chiar ca aceea a unei semințe de muștar, au devenit exemple strălucitoare ale credinței, iar Avram a

devenit părinte al celor credincioși. Dacă Cel Atotputernic a putut face acest lucru pentru Avraam și Sara, atunci El a putut accepta și pocăința lui Samson, chiar dacă ea a venit în ultima clipă a vieții sale, cu prețul unor experiențe destul de dureroase.

Evrei 11,13-16: „*În credință au murit toți aceștia, fără să fi cîpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sînt străini și călători pe pămînt. Cel ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sînt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate*”.

Versetul 13: „*Toți aceștia au murit în credință*”. Aici se cuprind toți bărbații de credință de la Abel la Avraam. Cu siguranță că au mai fost și alți bărbați care în tot acest timp s-au bucurat de aprobarea cerului. Dar cei care au fost amintiți, și anume Abel, Enoh, Noe, Avraam, Sara și Isaac, nume remarcabile, cu o rezonanță deosebită, sînt exemple ale faptului că factorul decisiv în trăirea în sfințenie, după voia lui Dumnezeu, este credința. Toți aceștia au văzut lucrurile făgăduite și „le-au urât de bine de departe”, mărturisind că „sînt străini și călători pe pămînt”.

Toți aceștia au murit fără să capete lucrurile făgăduite. Dar ei au avut o credință puternică în lucrurile făgăduite. Despre aceștia se amintesc patru lucruri, și anume: ei au văzut această făgăduință cu ochii credinței; erau convinși de realitatea substanțială a făgăduinței cu privire la moștenirea cerească și tocmai de aceea le-au urât de bine de departe și au mărturisit despre ei că sînt străini și călători pe pămînt. Deși trăiau aici, pe pămînt, au înțeles situația de tranzit a vieții și valoarea lucrurilor veșnice.

Versetul 14: „*Ei erau în căutarea unei patrii*”. Nu a fost prea comod pentru Avraam și familia sa să meargă de la un capăt la celălalt al Canaanului ca străini, atîta vreme cît puteau să devină stabili, să se așeze undeva, așa cum făcuse Lot, avînd astfel un cămin permanent. A trăi în corturi poate avea o tentă romantică și să fie interesant, dar numai pentru un scurt timp. Putem înțelege bine cît de tentant a fost pentru ei de a pune capăt vieții lor de nomazi și să se stabilească undeva. Ei așteptau „cetate care are temelii tari”. Pentru noi, care locuim în case frumoase, bine mobilate, este mai dificil să avem înțelegerea pe care o avea lucrul acesta pentru ei. Un cort nu are temelie, și faptul că priveau spre o cetate cu temelii tari subliniază dorința lor puternică după un cămin permanent. Ei au murit cu această dorință, fără însă să se bucure de împlinirea acestei făgăduințe. Pentru ei, temeliele cetății veșnice aveau o însemnătate și o valoare mult mai mare decît pentru alții. Căci acolo... ei vor găsi... în sfîrșit și pentru totdeauna un cămin permanent.

Versetul 15: „*Ei puteau... să se întoarcă*”. Nu este nici o îndoială cu privire la faptul că Avraam avusese o casă, o gospodărie bună, atît în Ur, cît și în Haran. Așa cum am mai spus, cînd foamea s-a abătut asupra Canaanului, el ar fi avut argumentul cel mai puternic pentru a se întoarce cel puțin în Haran, dacă nu chiar în Ur, unde avea încă prieteni și rude apropiate. Dar Avraam nu era omul să meargă din nou în locurile pe care Dumnezeu i-a poruncit să le părăsească. Și de aceea el a coborît în Egipt. El n-a lăsat nici măcar impresia că ar vrea să se întoarcă. Ei porniseră să se stabilească în Canaan, unde făgăduința era că va ajunge un neam mare, și de aceea el n-a mai privit înapoi, ci tot înainte, mereu înainte. Iată un exemplu vrednic de urmat și de noi, cei de astăzi.

Versetul 16: „*o patrie mai bună*”. Este un lucru natural și nu lipsit de importanță că oamenii își iubesc țara unde s-au născut sau în care au fost adoptați. Oamenii credinței, în afară de patria lor, de care sînt legați prin naștere, prin legături ancestrale de moșii și strămoșii lor, privesc și spre moștenirea

cea veșnică. Pentru ei lucrurile veșnice sînt sinonime cu mîntuirea. Există primejdia de a fi atît de absorbiți de lucrurile vieții trecătoare, de satisfacerea dorințelor nesfințite, încît să uităm ceea ce este veșnic și sfînt. Aceasta nu înseamnă că aici, pe pămînt, trebuie să ducem o viață chinuită, mizerabilă, pentru a ne putea bucura de ceva mai bun în veșnicie. Dar trebuie să fim totdeauna foarte atenți, plini de grijă, ca nu cumva să întindem corturile noastre prea aproape de Sodoma, astfel încît să pierdem din vedere cele cerești.

„Lui Dumnezeu nu-I este rușine“. Lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, pentru că cei mîntuiți reflectă caracterul Său moral. Domnul Hristos arată foarte clar că în ziua cea mare a răsplătirii Se va rușina de oricine s-a rușinat de El și de cuvintele Sale (Marcu 8,34-38). Pe de altă parte, cei care sînt dispuși să-și dea viața pentru Hristos și adevărul Său, o vor cîștiga pentru veșnicie. Pentru aceștia El pregătește „o cetate veșnică“.

Evrei 11,17-19 : „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, cînd a fost pus la încercare; el, care promise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu. El, căruia i se spusese: „In Isaac, vei avea o sămînță care-ți va purta numele!“ Căci se gîndea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți; și drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi“.

„Avraam a adus jertfă pe Isaac“. Este foarte dificil și aproape imposibil pentru noi să măsurăm credința lui Avraam, atunci cînd se pregătea să dea curs poruncii lui Dumnezeu de a aduce jertfă pe Isaac, fiul făgăduinței, chezașia acelui neam ca nisipul mării și ca stelele cerului. Trecuseră mai bine de patruzeci de ani de cînd Dumnezeu făgăduise pentru prima dată lui Avraam că va avea un fiu, iar acum îi porunca să-l aducă jertfă. Ce înțelegea oare Dumnezeu prin aceasta? Dacă el va aduce pe unicul său fiu ca sacrificiu, cum se va mai împlini în continuare întreaga făgăduință a cerului? Cum se va mai dezvolta acel neam mare ca nisipul mării și ca stelele cerului? Cu siguranță că la mijloc trebuie să fie o greșeală. În cele din urmă însă, Avraam a rezolvat problema. El a fost încredințat că Dumnezeu îl pune la încercare și că dacă va fi nevoie, El va învia din morți pe Isaac.

Chiar și așa ceea ce i se cerea constituia o mare și teribilă încercare pentru fiul său. Dar Avraam învățase bine lecția credinței, a încrederii depline și a ascultării. Această unică încercare, a răscumpărării toată lipsa lui de credință, cum și a soției sale, Sara. El credea pe Dumnezeu pe cuvînt și era dispus să meargă pînă la capăt cu cerințele lui Dumnezeu, chiar dacă nu le putea înțelege pe deplin.

La drept vorbind, Isaac nu era nici singurul și nici primul născut al lui Avraam. Isaac era unicul fiu al lui Avraam în sensul că era singurul dintre copiii lui Avraam care era eligibil ca moștenitor al lui Avraam.

Avraam a dat pe față credință în puterea lui Dumnezeu de a învia pe Isaac, credință care a dat și curaj lui Avraam ca să fie gata să aducă jertfă pe fiul său. Numai astfel a putut armoniza făgăduința lui Dumnezeu că Isaac va fi moștenitorul său și că din el va ieși un popor numeros, cu porunca de a-l aduce jertfă. A avea credință în integritatea unei persoane care face făgăduința și a fi gata a executa ceea ce omeneste este o anulare a făgăduinței făcute, iar perfectiunea credinței. Dacă mai adăugăm la aceasta și faptul că pînă atunci nici o ființă omenescă nu înviaze din morți, constatăm că Avraam a fost de o înaltă ținută, a fost desăvîrșit în credință și încrederea sa.

„Și drept vorbind... l-a primit înapoi ca înviat din morți“. Isaac nu a murit și totuși după intenția și porunca dată el trebuia să moară. Cînd tatăl său Avraam a stat cu mîna ridicată, gata să lovească, el

a străbătut tot drumul credinței și încrederii, al ascultării și nici Isaac nu putea merge mai departe. Și astfel, Avraam și-a primit fiul ca și cînd acesta a înviat din morți. El a trecut cu bine încercarea și a ajuns părintele credincioșilor.

Evrei 11,20-22 : „Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvîntare, care avea în vedere lucrurile viitoare. Prin credință Iacov, cînd a murit, a binecuvîntat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat, rezemat pe virful toiagului său. Prin credință a pomenit Iosif, cînd i s-a apropiat sfîrșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt, și a dat porunci cu privire la oasele sale“.

Versetul 20 : „Isaac a binecuvîntat pe Iacov și Esau“. Isaac nu intenționa să acorde binecuvîntarea de întii născut lui Iacov, căci Esau era primul născut și în mod drept el trebuia să aibă acest drept la binecuvîntare. Dar Dumnezeu avea alt plan. Cînd Isaac a înțeles că a fost înșelat de către soția și fiul său, și că a dat binecuvîntarea de întii născut lui Iacov, deși s-a înspăimîntat foarte mult, a zis : „Cine este atunci cel ce a prins vinat și mi l-a adus? Eu am mîncat din toate, înainte de a veni tu, și l-am binecuvîntat!“ Și totuși atunci cînd a luat cunoștință că aceasta era și voia lui Dumnezeu, el a spus : „De aceea... va rămîne binecuvîntat“ (Gen. 27,33).

Versetul 21 : „Iacov... a binecuvîntat pe fiecare din fiii lui Iosif“. Acest lucru era ceva neobișnuit, căci conform rînduielilor numai fiul cel mai în vîrstă, deci primul născut, era îndreptățit la această binecuvîntare. Binecuvîntîndu-i, Iacov a pus mîna dreaptă peste Efraim, care era mai tînăr, dîndu-i astfel o binecuvîntare mai mare.

„Lui Iosif nu i-a venit bine cînd a văzut că tatăl său își pune mîna dreaptă pe capul lui Efraim; de aceea a apucat mîna tatălui său, ca s-o ia de pe capul lui Efraim și s-o îndrepte pe al lui Manase. Și Iosif a zis tatălui său : „Nu așa, tată, căci acela este cel întii născut; pune-ți mîna dreaptă pe capul lui“. Tatăl său n-a vrut, ci a zis : „Știu, fiule, știu; și el va ajunge un popor, și el va fi mare; dar frațele lui cel mai mic va fi mai mare decît el; și sămînța lui va ajunge o ceată de neamuri“. (Gen. 48, 17-19).

„Iacov... s-a închinat rezemat pe virful toiagului său“. Cuvîntul „rezemat“ spun specialiștii a fost adăugat mai tîrziu și nu se găsește în original. Aceasta a făcut ca unii teologi să susțină că Iosif s-a închinat „la virful“ toiagului său, și nu că s-a închinat „rezemîndu-se de virful“ toiagului său.

Se face referire la Geneza 47,31, unde citim : „Apoi Israel s-a plecat cu fața pe căpătîiul patului“. Israel sau Iacov, așa cum se numea înainte de Iacov, se afla pe patul de moarte. Pe cînd se închina, el s-a aplecat cu fața pe căpătîiul patului și s-a rugat. Acest text este folosit pentru a se susține închinarea la imagini sau chipuri.

Expresia originală poate însemna atît tojag, cit și pat. De aici, deosebiri de traduceri. Oricum, Iacov s-a rezemat pe toiagul său, sau pe căpătîiul patului, și s-a rugat. Este foarte dificil a folosi acest incident ca un argument pentru adorarea chipurilor. Rămîne valabil gîndul înțelept rostit de un cercetător al Scripturilor, și anume : „Nu citiți în Biblie ceea ce nu este scris în ea“.

Versetul 22 : „Iosif... a dat porunci“. Autorul ar fi putut spune mult mai mult decît Iosif, căci el a fost în adevăr un om mare. Dar el a ales acest mic incident spre a arăta că Iosif avea credință în Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu, prin aceea că a dat porunci și instrucțiuni ca să-i fie duse oasele în țara pe care Domnul le-o va da și să le îngroape acolo.

Exeget

CRED!

(Considerații cu privire la Simbolul Credinței)

Biserica creștină așa cum a ieșit din mîinile întemeietorului ei divin Isus Hristos, a preluat toate adevărurile fundamentale și veșnice, descoperite în V. Testament. Însuși Mintuitorul a accentuat și a subliniat atunci în învățăturile Sale cît și în viața Sa, valabilitatea veșnică a principiilor și legilor care guvernează Planul pentru Mintuirea noastră.

Primii creștini s-au mulțumit cu învățăturile timpului lor. Ei au căutat adevărul credinței mai mult cu inima decît cu mintea. Dar cînd mințile luminate ale societății, filozofii și concepții deja stabilite în legătură cu Dumnezeu, au îmbrățișat creștinismul, ei au căutat să-și explice și să dea explicații feluritelor probleme teologice și mai ales cea a Sfintei Treimi. Studiarea acestei probleme a dat mult de lucru părinților bisericii, ajungîndu-se ca în sec. IV să dea naștere unei erezi care a luat ființă în răsăritul imperiului roman, dar care s-a întins și în apus zdruncinînd profund lumea creștină.

Exponentul acestei rătăcirii a fost preotul Arie din Alexandria, care a susținut cu tenacitate subordinaționismul, adică învățătura că Dumnezeu Fiul nu este egal cu Dumnezeu Tatăl, căutînd să trezească îndoiele cu privire la nașterea din veșnicie a Fiului, imprumînd în sprijinul afirmațiilor sale rătăcite, ideile gnostice ale vremii.

Comunitățile creștine din orient au fost adînc tulburate de criza produsă de preotul Arie. Excluz din comunitatea bisericii și silit să părăsească Alexandria, Arie trece în Asia unde cîștigă de partea sa personalități de frunte printre care renumitul istoric Eusebiu din Cezarea Palestinei și pe episcopul Eusebiu din Nicomedia. În acest timp, Constantin cel Mare rămăs singur împărat după înlăturarea lui Licinius, preocupat în primul rînd de menținerea integrității și unității imperiului, era convins că pentru păstrarea acestei unități era necesară o religie unică, pusă în slujba statului. În acest sens, el anulează toate dispozițiile lui Licinius împotriva creștinilor extinzînd și în orient legislația favorabilă creștinismului. În schimb, împăratul însuși preia conducerea

supremă a treburilor bisericești, urmărind și în domeniul religios aceeași conducere unică pe care o realizase pe tărîm politic.

Pentru a pune capăt dezbinării și a restabili unitatea bisericii pe care o considera condiție necesară pentru unitatea statului, a convocat pentru prima dată pe toți episcopii creștini într-un sinod — primul sinod ecumenic — care s-a întrunit la 20 mai 325 în palatul imperial din orașul Nicea, în Biserica Asiei Mici.

Condamnîndu-l pe Arie și pe adepții lui, sinodalii au proclamat în numitul simbol de credință că Dumnezeu Fiul, Isus Hristos, este de o ființă „omousios consubstanțialis”, cu Dumnezeu Tatăl. Sinodul a definit credința creștină în Sfînta Treime stabilind învățătura despre dumnezeirea Fiului.

Pe la jumătatea sec. IV, pe lingă discuțiile referitoare la Dumnezeu Fiul, care încă nu se terminaseră a apărut o nouă rătăcire care pune în discuție dumnezeirea Duhului Sfînt, egalitatea și consubstanțialitatea Lui cu Tatăl și cu Fiul. Luptătorii contra Duhului Sfînt au primit denumirea de pneumatomahi de la cuvîntul grec pneuma-duh și mahi-luptă.

În anul 381 a fost convocat la Constantinopol de către împăratul Teodosie cel Mare, al doilea sinod ecumenic, care a avut printre alte directive completarea și desăvîșirea simbolului credinței, care-și primește de atunci numele de simbolul Niceo-Constantinopolitan, simbol acceptat și recunoscut de atunci incoace de majoritatea bisericilor creștine. Redăm mai jos Simbolul Credinței (Crezul) așa cum este el redat de către Biserica Ortodoxă Română.

„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotîitorul, Făcătorul cerului și al pămîntului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

Și într-unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Unul Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii; luminează din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut. Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut;

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mintuire, S-a pogorit din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfînt și din Maria Fecioara și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi, în zilele lui Ponțiu Pilat și a pătimit și s-a îngropat;

Și a înviat a treia zi, după Scripturi;

Și S-a suit la ceruri și șade la dreapta Tatălui;

Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfîrșit.

Și intru Duhul Sfînt, Domnul de viață Făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin prooroci.

Într-una, sfîntă, sobornicească și apostolească Biserică.

Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor.

Aștept învierea morților, și viața veacului ce va să vie. Amin”.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, fiind o biserică creștină care crede și urmează toate învățăturile Mintuitorului, „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” ... are o mărturisire de credință în care sînt cuprinse toate ideile din crezul creștin și pe care dorim să le prezentăm în lumina descoperirilor date prin inspirație în Biblie și Mărturii:

„Cred într-unul Dumnezeu Tatăl Atotîitorul, Făcătorul cerului și al pămîntului, al tuturor celor văzute și nevăzute”.

Monoteismul, credința într-un singur Dumnezeu a caracterizat descoperirea Scripturii încă dintru început de faptură. Declarația fundamentală a V. Testament: „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeuul tău este singurul Domn!” (Deut. 6.4), proclamă unicitatea adevăratului Dumnezeu în contrast cu politeismul păgîn.

Prima poruncă din Decalog se incheie cu interdicția cea mai categorică pe care o putem găsi privitoare la recunoașterea unicului Dumnezeu care există: „Să nu ai alți Dumnezei afară de Mine!”

Caracteristica cea mai elocventă a atotputerniciei Sale este opera creației Universului întreg vizibil și invizibil. În cartea proorocului Isaia la cap. 37,16 cînd Ezechia se îndreaptă către Dumnezeu pentru ajutor îl invocă prin cuvintele: „Tu esti singurul Dumnezeu... Tu ai făcut cerurile și pămîntul”. Același prooroc în cap. 40,12 ne dă un tablou măreț al înțelepciunii, puterii și maiestății veșnice a lui Dumnezeu, fără egal în Scriptură. Din nou în Is. 40, 26-28; 41,19-20, proorocul se referă la puterea lui Dumnezeu manifestată în lucrările creației. Dumnezeu este marele Maestru lucrător al Universului, Acela care a modelat cerurile și pămîntul. Pentru El nici o problemă nu este prea mare și nici o răspundere prea neînsemnată. Lucruri infinite de mari și de neînțelese pentru om sînt ca o nimica pentru El. Privilegiul nostru este să ne încredem într-un Dumnezeu care este mare, înțelept și bun. Toată înțelepciune

nea și puterea Sa sînt la îndemîna acelor care cred și se sprijinesc pe El.

Dacă oamenii vor doar să-și înalțe privirile spre ceruri, au privilegiul să vadă o dovadă incontestabilă despre Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor. El stă mai presus de toată oastea instelată a cerului, guvernînd Universul pe care El l-a creat. Cînd contemplăm mulțimea stelelor, aranjamentul lor, ordinea, mărimea și frumusețea lor, nu putem să nu fim impresionați de lipsa noastră de însemnătate precum și de puterea transcendentă a lui Dumnezeu. Toate corpurile cerești își urmează drumul dinainte stabil și fiecare își are numele și locul și fiecare își are un rol în marea procesiune spațială.

Proorocul Ieremia face o comparație între Dumnezeu cel adevărat și idoli. Astfel, în cap. 10 găsim scris: „Niciunul nu este ca Tine, Doamne! ... Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu... El a făcut pămîntul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui (Ier. 6,10,12; 51,15). Puterea creatoare este o prerogativă care aparține numai lui Dumnezeu. Ea este una din trăsăturile adevăratului Dumnezeu în contrast cu zeii false.

În întreita solie îngerească din Apoc. 14 sîntem invitați să ne închinăm „Aceluia care a făcut cerurile și pămîntul, marea și izvoarele apelor”, îndreptînd privirea către un Dumnezeu Creator a toate.

Dar Dumnezeu nu este prezent doar ca Creator. El este Acela care le susține pe toate. El ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui și toate se țin prin El.

Din prezentarea punctelor de credință ale Bisericii Adventistilor de Ziua a Șaptea reținem următoarele:

„Noi credem că există numai un singur Dumnezeu, care a creat cerul și pămîntul prin atotștiința și puterea Sa (Exod 20, 2-3.11; Is. 45,5-6.18).

Dumnezeu este o ființă spirituală. (Ioan 4,24) veșnică, fără început și fără sfîrșit, (Apoc. 21,6), de față în tot locul, (Ps. 139,1-12), care tronează în ceruri și nu poate fi văzut de oameni în starea lor păcătoasă de acum (1 Tim. 6,16; Is. 59,2; Ioan 1,18; Exod 33,20).

De aceea, cred în Dumnezeu pentru cele descoperite și cred pe Dumnezeu pentru cele care nu se văd.

Astfel, avem toate temeiurile să ne exprimăm împreună cu toți creștinii: „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl, Atotțiitorul, Făcătorul Cerului și al Pămîntului, al tuturor celor văzute și nevăzute”.

N. Dumitrescu
pastor

Tema sa dominantă era: „Pocăiți-vă căci Împărăția Cerurilor este aproape” (Mat. 4,17). „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți ci pe cei păcătoși”. (Luca 5,32). Cînd a venit Ziua Cincizecimii, asemenea lui Ioan Botezătorul și a lui Isus înaintea lor, ucenicii au pornit cu putere chemînd pe oameni la pocăință. Oamenii au fost obligați de Duhul Sfînt să strige: „Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?”

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mîntuitor ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor”. Fapte 5,31.

Pocăința este un cuvînt minunat. Pocăința păcătoșilor este o ocazie de mare bucurie în ceruri. „Tot așa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință”. Luca 15,7.

Hristos nu a micșorat niciodată natura răspunsului pe care omul trebuie să-l dea. Pocăința implică tensiunea unei mari decizii morale și spirituale. Două puteri se află într-un conflict ireconciliabil: Hristos și Satana, lumea lui Dumnezeu și lumea răului. Predicile și învățătura lui Hristos rostite aici pe pămînt, au un vîrbit înțeles și implică o hotărîre crucială. Dumnezeu cere viețile oamenilor deoarece El le-a răscurpărat. Această mare posibilitate de transformare trebuie să devină reală în om. Împărăția lui Dumnezeu este aproape; nu avem timp de pierdut.

Înțelesul pocăinței

Cuvîntul penitență (pocăință) vine din limba latină și nu din cea greacă. Expresia Noului Testament cu acest înțeles este: „metanoia”. Este o combinație între „meta”, o prepoziție însemnînd „după” și „nous” însemnînd „minte”, „gînd”. Tradus ad literam înseamnă „o gîndire de după”, adică o schimbare a gîndirii, un gînd ce a intrat pe o cale cu totul nouă. Cuvîntul „metanoia” este unul din marile cuvinte și adevăruri ale Bibliei. Îl găsim în Noul Testament de 56 de ori. El descrie o schimbare radicală a gîndirii, fapt decisiv pentru întreaga personalitate. Orice aptitudine este iluminată, intelectul este convins de vinovăția sa, fiecare simțire inspirată și adusă la căință, voința hotărîtă pentru Dumnezeu. „Schimbă mai întîi gîndirea” aceasta este chemarea care răsună în Noul Testament de la început și pînă la sfîrșit. Adu gîndirea în armonie cu Dumnezeu. Aceasta este chemarea inițială a Evangheliei. Fără o întoarcere completă de la eu și păcat înapoi la Dumnezeu.

POCĂINȚA,

În esență, pocăința constă într-o schimbare a inimii, a minții și voinței. Schimbarea inimii, a minții și a voinței respectă în principal patru lucruri: este o schimbare a minții în ceea ce privește pe Dumnezeu, în ceea ce ne privește pe noi, cum și în ceea ce privește păcatul și neprihănirea. (John Murray „Redemption, Accomplished and Applied, ed. 1955, p. 114).

Cuvîntul „pocăință” vine din latinul „repenitere”, de la care avem expresia a face penitență pentru păcatele făptuite în trecut. Accentul cade mai curînd pe experiența emoțională, remușcare, părere de rău pentru păcatele făptuite, decît pe o schimbare radicală a minții și scopului. Acolo unde expresia greacă cere o schimbare totală în atitudine și motivarea ei, expresia latină subliniază umilirea eului pentru păcatele făptuite. Astfel, expresia latină a denaturat înțelesul original al cuvîntului grec. Cînd Isus cheamă pe oameni la pocăință, El nu caută numai expresia durerii, părerii de rău pentru păcatele comise, ci o transformare completă a întregii ființe. Durerea emoțională durează numai puțin timp.

Dumnezeu urmărește schimbarea modului de gîndire, pentru a asigura transformarea întregii vieți. Fără această schimbare, comportamentul și caracterul uman nu pot fi schimbate. Viața se schimbă numai atunci cînd atitudinile dominante ale oamenilor sînt schimbate. Aceasta este motivul pentru care pocăința este atît de importantă. Ea merge la rădăcinile vieții și comportamentului. Punctul de vedere păcătos cu privire la viață este abandonat. În schimb, este acceptat punctul de vedere neprihănit cu privire la viața în Isus. Pocăința cuprinde ideea părerii de rău pentru păcat, însă nu aceasta este caracteristica ei principală.

„De fapt, în limba greacă se folosește un alt cuvînt pentru a exprima „regretul” sau schimbarea sentimentelor.

În adevăr, cînd întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință (metanoia) care duce la mîntuire, și de care cineva nu se căiește (metamelomai) niciodată, pe cînd întristarea lumii aduce moartea (2 Cor. 7,6).

CA SĂ AIBĂ VIAȚĂ

(urmare din cop. 1)

„Metanoicin“ înseamnă o generală schimbare a inimii în ceea ce privește un anume păcat, în timp ce „metamelesthai“ înseamnă a avea remușcări, a regreta. Metanoicin implică faptul că o persoană și-a schimbat punctul de vedere asupra unei probleme. ... „Metamelesthai“ înseamnă că o persoană are simțăminte definite despre aceasta. (Gerhard Kittel „Theological Dictionary of the New Testament“ ed. 1967 vol. IV, p. 626).

În studierea Bibliei pentru cunoașterea acestui subiect, este de dorit a citi o traducere care redă folosirea acestor două expresii în mod discriminatoriu, pentru a evita confuzia înțelesurilor lor.

În acest pasaj apostolul Pavel arată că mihnirea lumii este un simplu regret, o reacție emoțională vremelnică, fără vreo schimbare fundamentală a gândirii. Dar adevărata pocăință este o schimbare a atitudinii pe care omul nu regretă niciodată că a făcut-o. Schimbarea este permanentă. Iuda s-a căit în sensul de a regreta, fără o schimbare reală a minții. Cu „metamelomai“ nu poți face față la nimic în viață. „Metanoia“ însă se referă la acea schimbare care face dintr-un om păcătos, un creștin. „Metamelomai“ lasă pe om într-o suferință emoțională de scurtă durată. Adevărata pocăință însă, presupune întotdeauna o întoarcere de la păcat, spre Dumnezeu, care include întreaga ființă. Aceasta avea în minte apostolul Pavel când scria romanilor:

„În adevăr cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună“. (Rom. 8,5-7).

Deoarece multe mișcări de înviore religioasă au pus accentul pe reacțiile emoționale, creștinismul a avut de suferit în mințile oamenilor. De obicei există o asemenea reacție emoțională temporară consecință a urmărilor neplăcute a unor fapte rele. Mișcările de penitență a unor înviore religioase au învățat pe oameni

să se căiască în speranța că făcând astfel plătesc pentru păcatele lor, dind pe față o durere exagerată. Oamenii nu ar trebui să se teamă să le pară rău de păcatele săvârșite. Orice apel la teamă pentru a se asigura răspunsul omului, este un lucru neînțelept.

Ambele expresii grecești cuprind elementul păcatului, însă cu reacții diferite. Pocăința cu înțeles de „regret“ este un lucru temporar. „Metanoia“, pocăința sau schimbarea modului de a gândi, înseamnă o întoarcere de la o viață plină de eu și păcat, cu o înțelegere deplină a ceea ce înseamnă a-ți aduce întreaga viață alături de Dumnezeu.

„Unui om poate să-i pară extrem de rău de păcatul făcut, dar lucrul acesta nu aduce mihnirea. Nu poate davei decât la moarte. Apostolul Pavel nu acordă nici un merit în a deplinge păcatul. Un om poate regreta foarte mult, sau a avea ceea ce numim remușcări. Aceasta presupune o durere profundă însă nu și o despărțire decisivă de păcat, nu o

indepărtare categorică a păcatului... Păcătosul care se căiește, nu-i pare numai rău de păcatul săvârșit ci prin harul lui Dumnezeu el acționează. Se desparte definitiv de păcat... Pocăința privește înainte tot la fel cum privește și înapoi. Ea țintește către o viață trăită în puterea lui Dumnezeu, prin care păcatul este îndepărtat și învins așa cum ne și căim de săvârșirea lui“. (Leon Morris „The Cross in the New Testament“ pag. 261).

Chemind pe oameni să se pocăiască, Noul Testament nu urmărește o superficială izbucnire emoțională, ci cea mai înaltă activitate creatoare a minții și personalității omenești. Este foarte primedios să răspundem atât de ușor și superficial încât acesta să nu reprezinte decât un simțămînt trecător, o manifestare emoțională ca urmare a unei dureri sufletești.

Faraonul, atunci cînd a fost confruntat cu tragedia și presiunea plăgilor, a mărturisit lui Moise: „Am păcătuit“ (Exod 10,16). Răspunsul său se datorea fricii. N-a fost nici o schimbare a minții și gândurilor lui, astfel ca ele să fie în armonie cu Dumnezeu și cu voința Sa. Caracterul omenesc nu poate fi schimbat numai printr-o preocupare emoțională temporară. Păreră de rău pentru păcatele făcute este numai o mică parte din întreaga experiență a pocăinței. Iuda s-a căit în sensul regretului, A trăit o așa stare de agonie încît aceasta l-a dus la sinucidere. Simplul regret nu i-a fost suficient pentru a-l conduce la o schimbare a vieții și să accepte „gîndul“ lui Hristos.

Din nefericire, mișcările de „revivire religioasă“ au fost întreprinse mai degrabă pentru a se da loc la unele reacții emoționale, decît pentru o întoarcere a întregii vieți de la păcat, înapoi la Dumnezeu. Disprețul bolnăvicios de sine și lipsa de apreciere poate fi o metodă nesănătoasă. Pocăința nu este o auto-acuzare, o învinuire care slăbește mintea. Nu este nici un avantaj bătîndu-te în piept, încercînd să te pedepsești printr-o exagerată autoumilitare. Pocăința spre viață nu țintește spre dominarea stărilor de spirit intunecate, ci spre adevărata iertare. Lungile ore de auto-mustrare și purtarea vinei, sînt semne ale unei încrederi defectuoase în iubirea lui Dumnezeu. Cînd păcatul aduce mai multă suferință decît pot suporta oamenii, atunci ei ar trebui să-și aducă aminte de făgăduința lui Dumnezeu.

„Îmi este mihnit sufletul în mine, Dumnezeule: ... Ziua Domnului îmi dădea îndurarea Lui iar noaptea cîntam laudele Lui și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele. De aceea zic lui Dumnezeu, Stîncă mea: „Pentru ce mă uiți?

Pentru ce trebuie să umblu plin de înfrîstare sub apăsarea vrăjmașului? ... Pentru ce te mihești suflete și gemi înlăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu căci iarăși Îl vei lăuda; El este mîntuirea mea și Dumnezeu meu". Ps. 42,6-11.

Avem nevoie de o deplină și profundă conștiință a păcătoșeniei păcatului, însă nu trebuie să permitem ca aceasta să ne copleșască. Creștinismul nu este o religie a melancoliei. Iertarea lui Dumnezeu aduce pace și putere pentru viața cea nouă. Pocăința spre viață ne curăță de vină și păcat. Nu le amplifică.

Dumnezeu cere pocăință — nu pentru a da loc la pedeapsă pentru păcat sau pentru a scăpa de

pedeapsă ci pentru a întoarce pe oameni de la păcat la neprihănire. Adesea oamenii se bucură că Dumnezeu în Hristos a făcut totul. Cu toate acestea orice idee cum că partea omului nu este decît o lucrare de rutină, este contrară răspunsului pe care Dumnezeu îl așteaptă de la om. **Biblia cheamă pe oameni să se încreadă în Hristos ca Mîntuitor și să-L introneze ca Domn. Aceasta presupune o hotărîre sinceră și fermă de renunțare la orice păcat, de a nu admite nici un păcat în inimă și de a urma pe Isus cu orice preț.**

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și

scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va cîștiga". Mat. 16,24,25.

Căința este lucrul cel mai scump din lume. A costat pe Dumnezeu totul ca să poată ierta pe oameni. Costă pe oameni tot pentru a fi împăcați cu Dumnezeu.

Adevărata pocăință este o experiență atît de jenantă, încît cei păcătoși, în mod firesc, o evită. Ei vor recurge la tot felul de subterfugii pentru a ascunde de ei înșiși și de alții această nevoie a lor și se vor angaja în tot felul de activități pentru a o înlocui. Este nevoie de un dar special de la Dumnezeu, mai înainte de a realiza necesitatea ei. Aceasta este cu atît mai adevărat, cu cît sînt păcate de care omul trebuie să se pocăiască, dar pe care omul firesc nu le consideră nicicum păcate. Astfel în mîndria sa el nu recunoaște mîndria ca mîndrie ci acționează în spiritul îndreptățirii de sine. Este nevoie de o adevărată revoluție în suflet, o lucrare divină de recreere, mai înainte ca un om să înțeleagă că pocăința este necesară pentru un nou mod de viață. (Morris op. cit. p. 262).

Fiecare persoană care are o înțelegere sinceră, știe ce act serios al minții este acesta. Aproape că nu are nevoie de definiție. Omul care este hotărît să se pocăiască de păcatele sale nu stă liniștit, mulțumit numai să știe că Domnul Hristos a realizat răscumpărarea omului la cruce. El trebuie să ia poziție pentru Hristos și să-și pună întreaga sa viață sub conducerea și controlul lui Dumnezeu. Ținta sa neschimbată este aceea de a fi devotat pe deplin lui Dumnezeu. Calea lui Hristos este principala preocupare a vieții sale. El este foarte serios în aceasta. Astfel s-au comportat toți oamenii mari ai credinței din Biblie.

Conștiința modernă tratează foarte ușor păcatul. Orice teorie care afirmă că omul poate ajunge așa din întîmplare, dus de curent, în Împărăția lui Dumnezeu, este falsă. Chiar această atitudine înțelege greșit prețul iertării divine. Crucea afirmă că Dumnezeu nu poate trata păcatul cu ușurință. Ea descoperă faptul că nu poate fi nici o scăpare de judecată divină asupra păcatului. Cineva trebuie să suporte această judecată. Iubirea infinită a lui Dumnezeu în Hristos a făcut lucrul acesta. Numai astfel este posibilă iertarea. Atitudinea și răspunsul crespunzător al omului față de păcat și neprihănire este recunoașterea faptului că numai ispășirea realizată de Isus Hristos poate răspunde la întrebare.

Se pare că multe mișcări religioase de înviorare au dezvoltat conceptul că Dumnezeu este iubire, pînă la punctul ademenitor în care nu este nevoie de nici o

REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI

Spitalul din Craiova

Fabrică de zahăr

Produse noi

În județul Bistrița-Năsăud, în raza localității Lechința, a început construcția unei fabrici de zahăr. Noul obiectiv, cu termen de intrare în producție în luna august, valorifică materia primă din județ și are o capacitate de prelucrare de o mie tone sfeclă în 24 ore.

Cric hidraulic

Specialiștii cooperativei „Gutnul” din Bala Mare au realizat un cric hidraulic pentru autoturisme. Avînd un gabarit și o greutate reduse, cricul poate ridica rapid și fără nici un efort fizic o sarcină de 2 tone la înălțimea de 70 cm. În cursul acestui an, noul produs va putea fi procurat de posesorii de autoturisme din magazinele de specialitate.

Aparat pentru combaterea dăunătorilor

La întreprinderea mecanică pentru agricultură și industrie alimentară din Cluj-Napoca se realizează aparate portabile de prăfuit cu acționare manuală, destinate combaterii dăunătorilor în livezile de pomi, în viticultură, legumicultură, pe terenurile accidentate și, îndeosebi, în grădinile gospodăriilor individuale. Cu ajutorul unui asemenea aparat, un om poate combate dăunătorii, pe un hectar, în circa cinci ore și jumătate.

La întreprinderea brașoveană specializată în construcția de tractoare, au început pregătirile pentru fabricarea primului lot de buldozere pe șenile de 200 CP destinate lucrărilor de regularizare a rîurilor și de hidroameliorații. Noul agregat de mare putere a fost conceput de un colectiv de cercetători și proiectanți al compartimentului de tractoare industriale din Brașov.

Noi soiuri de cereale

Specialiștii de la Stațiunea de cercetări agricole din Turda au creat și omologat un nou soi de grîu de toamnă „Turda-81” precum și un hibrid simplu de porumb „Turda-213”. Ambele soiuri se caracterizează printr-un potențial mare de producție, rezistență sporită la boli și dăunători, precum și la intemperii.

Prese de vulcanizat anvelope

La întreprinderea de piese de schimb și utilaje pentru industria chimică din Satu Mare, a început fabricarea unor prese pentru vulcanizarea anvelopelor din cauciuc. Noile utilaje, care funcționează cu aburi și au matrite interschimbabile, pot fi utilizate și la reșaparea anvelopelor de mai multe mărimi.

Redacția
(din presa zilei)

modificare radicală în om. Nimic nu este mai înșelător decât a transfera responsabilitatea personală de la o pocăință adevărată la o folosire cu ușurătate a numelui „Isus”. O asemenea auto-amăgire nu face decât să accentueze adevărata natură a eului păcătos. Pocăința este lucrarea continuă a vieții, care cere creștinului să aplice tot adevărul în viața practică de zi cu zi.

Schimbările principale de perspectivă nu au loc niciodată ușor, deoarece o asemenea schimbare implică întreaga ființă. Ea nu este niciodată numai o problemă de ordin intelectual, ci o schimbare a principiilor de bază. Uneori presupune o luptă teribilă, o cercetare de sine, o crucificare a eului. Credința creștină este un mod de a privi la întreaga viață și experiență, în lumina lui Isus Hristos.

Faptul că omul înțelege sensul pocăinței, nu înseamnă că el se va și pocăi. Pocăința cere ca oamenii să caute integrarea personală la un nivel al vieții trăite despărțit de eu și păcat și îndreptat spre Dumnezeu. Iată de ce pocăința ca mișcare emoțională, este în mod inevitabil superficială. Numai atunci omul se pocăiește și își modifică perspectiva și sensul valorii.

Pocăința înseamnă o preferință hotărâtă pentru felul de a gândi și a trăi al lui Dumnezeu. Ea înseamnă o rupere hotărâtă cu tot ceea ce Dumnezeu numește păcat și fărădelege. Credinciosul care se pocăiește se așează singur fără rezerve de partea lui Dumnezeu. Acest lucru nu poate fi realizat cu o minte și o inimă împărțită. De aceea, pocăința sub lucrarea Duhului Sfânt este responsabilitatea personală a omului față de descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Cum se pocăiesc oamenii ?

Adevărata căință este rezultatul acțiunii și influenței exercitate asupra minții de Duhul Sfânt și de Cuvântul lui Dumnezeu. Omul

firească nu are nici o putere spre a săvârși schimbarea dacă Dumnezeu nu i-o dă. Capacitatea eliberării de vinovăție și de puterea păcatului, nu se află în mod natural în individ.

„Sau disprețuiești tu bogățiile bunătații, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătaatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Rom. 2,4).

Duhul Sfânt așează un puternic îndemn asupra omului de a se pocăi. El trezește conștiința că să strige: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Nici un om nu poate înțelege natura păcătoșeniei, sale dacă Duhul Sfânt nu aduce această convingere. Este de puțin folos să chemi pe oameni la pocăință, atita vreme cât le lipsește viziunea interioară cu privire la starea lor ca păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Omul nu-și poate schimba mintea și inima spre a le aduce în armonie cu Dumnezeu prin eforturile proprii. El nu se poate bate singur în piept în supunere.

Atia timp cât oamenii sînt mulțumiți de faptele lor bune, cu atitudinile lor, și cu realizările pe plan moral, nu poate fi vorba de pocăință. Nici un om nu poate mărturisi lui Dumnezeu, fie că este incapabil, fie că refuză să o facă, păcătoșenia inimii sale. De aici și nevoia păcătosului de puterea convingătoare a Duhului Sfânt. Atunci cînd un om nu își dă seama că eul este un idol, cum se poate pocăi de el? Dacă un om refuză să recunoască faptul că eul, și nu Dumnezeu este centrul vieții sale, cum se poate el pocăi?

Atunci cînd eul și păcatul sînt privite în lumina sacrificiului suprem făcut de Dumnezeu, atunci bunătaatea lui Dumnezeu conduce pe oameni la pocăință. Mijloacele și prețul iertării sînt atât de costisitoare, iar problema de a face pe oameni să se întoarcă în totul la Dumnezeu, este atât de importantă, de crucială, încît iertarea nu este niciodată acordată separat de jertfa Fiului lui Dumnezeu. În pocăință nu există o cale de mijloc.

Atunci cînd convingerile și motivele de bază se schimbă, este la fel ca atunci cînd îți schimbi serviciul sau te muți într-o altă țară. A înțelege și a simți forța chemării la pocăință a lui Dumnezeu, înseamnă mult mai mult decît de a-ți pare rău pentru păcatele făcute.

După ce apostolul Petru a tăgăduit pe Domnul său, a ieșit afară și a plins amar. Părerea de rău a lui Petru era reală. Ea a determinat o schimbare spre bine în întreaga sa minte și personalitate. Pocăința sa a fost permanentă așa

(continuare în cop. IV)

Slujitorul Evangeliei, un om al rugăciunii

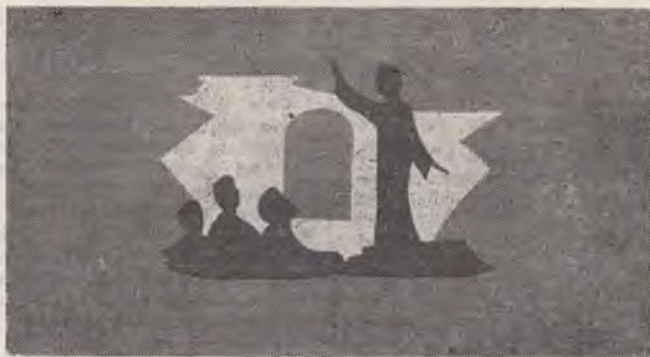
„Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase”. Luca 18.1.

Cele mai iscusite și bine plănuite ispite ale diavolului au fost îndreptate împotriva tuturor copiilor lui Dumnezeu din toate timpurile. Dar nu este mai puțin adevărat că asemenea unor săgeți arzătoare, ele au fost și sînt îndreptate, îndeosebi împotriva slujitorilor Evangheliei, deoarece ei știe că biruind pe aceștia, prin influența lor, multe suflete vor fi biruite.

Biruind pe fostul prooroc Balam, prin influența lui, poporul ajunsese la o apostazie generală. Cuvîntul inspirat spune că datorită influenței lui, căci era cunoscut ca prooroc, și datorită faptului că i s-au alăturat și oameni cu răspunderi mai mari și conducători ai poporului, a făcut cu puțință ca diavolul să-și ajungă foarte ușor ținta. Tot așa s-au petrecut lucrurile și cu idolatria de la Sinai cînd chiar Aaron a cedat la cererea poporului făcîndu-i un vițel de aur la care să se închine. „Dacă Aaron, căruia Dumnezeu îi încredințase conducerea poporului, în lipsa lui Moise, ar fi avut curajul că stea tare pentru dreptate, fără a ține seama de urmări, ar fi putut împiedica marea apostazie. Dacă și-ar fi păstrat credințioșia sa față de Dumnezeu, fără a se lăsa abătut; dacă ar fi reamintit poporului primejdiile de la Sinai și le-ar fi atras atenția asupra legămîntului solemn făcut cu Dumnezeu, și la angajamentul pe care și-l luaseră de a fi ascultători față de Legea Sa, atunci răul ar fi putut fi evitat. Dar cedarea lui Aaron la cererea poporului precum și siguranța liniștită cu care aduse la îndeplinire cererea lor, îi făcu să fie și mai îndrăzneți în a merge și mai departe în păcatul lor”. P.P. 366-367.

De asemenea Core, Datan și Abiram împreună cu încă două sute cincizeci de bărbați, „dintre fruntașii adunării, din cei care

erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume", prin influența lor au răsculat toată adunarea copiilor lui Israel împotriva lui Moise și Aaron. Iar despre David, în urma păcatului său cu Bat-Seba, cuvântul inspirat zice: „David se simțea acum umilit în fața supușilor săi. Până aici prosperitatea sa fusese atribuită ascultării sale conștiințioase față de poruncile lui Dumnezeu. Dar acum toți supușii săi, cărora le erau cunoscute păcatele sale se simțeau mai liberi din cauza aceasta a săvârșit păcatul. Autoritatea sa, chiar și în familie, precum și pretenția sa la respect și ascultare din partea copiilor săi, se slăbise acum. Simțământul propriei sale vinovății îl obligau să tacă, atunci când tre-

buia să mustre vreun păcat. Exemplul său cel rău își exercită influența sa rea și asupra copiilor săi". (P.P. 535). „Păcatul săvârșit de David în timpul virstniciei sale, deși amar și expiat și aspru pedepsit, făcu totuși pe popor îndrăzneț în călcarea poruncilor lui Dumnezeu". (Ed. 44). Și ca un avertisment solemn, cuvântul inspirat zice: „Nu numai cei neștiutori și fără cultură trebuie să vegheze; căci diavolul va pregăti ispitele sale în deosebi pentru cei ce ocupă pozițiile cele mai înalte și se află în posturile cele mai sfinte. Căci dacă îi poate amăgi pe aceștia, prin influența lor el va pierde pe mulți". (P.P. 524).

„Scoțind în evidență marile înfăptuiri și biruințe câștigate de către Iosif și Daniel în împrejurările cele mai vitregi, cuvântul inspirat zice: „Nimeni nu poate sta pe o asemenea înălțime fără primejdii. După cum vântul puternic, care lasă florile din văi nevătămate, se luptă cu arborii măiestuoși de pe înălțimile munților, tot așa și ispitele puternice ale celui rău, nu ating pe oamenii simpli din viață, ci atacă pe aceia care ocupă poziții înalte și de cinste în lume". (Ed. 47).

Cit de cutremurătoare ar trebui să fie aceste exemple pentru toți cei ce sînt chemați de Dumnezeu la o slujbă așa de solemnă, să salveze suflete de sub puterea păcatului, din cursele diavolului,

de care au fost prinși ca să-i facă voia! E un lucru îngrozitor ca tocmai un slujitor al lui Dumnezeu, chemat să păzească, să păstorească turma Sa, biserica pe care a câștigat-o cu un preț așa de mare, să fie dovedit că chiar el deschide ușa marelui vrăjmaș să intre ca să „junghe și să prăpădească", că tocmai el, chemat să conducă turma Domnului la izvoarele vieții, o duce la moarte veșnică.

Cit de mare nevoie are slujitorul Evangheliei de puterea pe care numai Dumnezeu i-o poate da spre a ieși biruitor în marea luptă cu puterea întunericului și a fi dovedit ca un bun lucrător împreună cu Dumnezeu în lucrarea de salvare a multor suflete!

Iată de ce am zis că slujitorul Evangheliei este ținta celor mai iscusite și puternice ispite ale diavolului. Și iată de ce consider că el trebuie să facă din rugăciune scutul și tăria sa. Numai cu putere de sus înarmat, el va putea stinge toate săgețile arzătoare pe care diavolul le aruncă asupra sa și asupra păstoriților săi. Cit de mare nevoie are el să ia la inimă cuvântul care zice: „Incolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului... și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit total". Și cînd stăpînul său îl va pune întrebarea: „Unde este turma care-ți fusese dată?" El să poată răspunde plin de bucurie sfîntă: „Doamne, iată-mă eu și turma pe care Tu mi-ai dat-o". Și în afară de cel ce de bunăvoie a ales calea pierzării, nici unul n-a pierit.

Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu trebuie să uite că o asemenea biruință poate fi obținută, în mod sigur, printr-o deplină consacrare zilnică și prin rugăciuni stăruitoare. Slujitorul Evangheliei nu trebuie să uite nici o clipă că Cel ce l-a chemat la o astfel de slujbă, El însuși, ca om a făcut din rugăciune scutul și tăria Sa. Numai prin rugăciuni stăruitoare și arzătoare „cu strigăte tari și cu lacrimi", a biruit puterea iadului

ridicată împotriva Sa. Înainte de a începe lupta cu puterea întunericului, El, Fiul lui Dumnezeu, spre a putea birui, a petrecut patruzeci de zile și patruzeci de nopți în post și rugăciune. Iar după aceea, începea fiecare zi, mergînd într-un loc liniștit, ca să petreacă un timp într-o intimă comuniune cu Tatăl Său, asigurîndu-Se astfel de puterea de care avea nevoie, spre a ieși biruitor în luptele, ispitele și lucrările fiecărei zile. Și dacă El, ca Fiu al lui Dumnezeu a simțit că e atît de necesară rugăciunea pentru câștigarea biruinței, cu atît mai mult noi. Și tot prin rugăciune, timp de zece zile, au cerut ucenicii puterea făgăduită a Duhului Sfînt, pentru aducerea la îndeplinire a însărcinării primite de a fi martorii Săi în toată lumea. Și răspunsul nu a întîrziat să vină.

Iată de ce Domnul Isus a spus o pildă ucenicilor Săi, celor chemați de El în slujba Evangheliei Sale, „ca să-i învețe că trebuie să se roage neîncetat și să nu se lase", să nu se lenevească, zice o altă traducere. Da, există această primejdie. Ni se pare mai ușor să pornim într-o călătorie oricît de lungă, să ținem o oră de predică la amvon, să ținem chiar mai multe lecturi biblice sau să petrecem ceasuri întregi în ședințe de comitet, decît să ne plecăm pe genunchi și să petrecem cîteva momente în rugăciune cu Tatăl nostru și cu Domnul Isus în rugăciune.

„De ce sînt copiii lui Dumnezeu atît de pregetători a se ruga, bineștiind că rugăciunea este o cheie cu care credinciosul poate deschide tezaurele cerului, din care să primească toate darurile și binecuvîntările bogate ale Atotputernicului? Ce vor fi zicînd ingerii din ceruri despre noi acești oameni slabi și supuși atîtor primejdii și ispite... dar totuși rugîndu-ne atît de puțin? Isus însuși, cînd a fost aici între oameni, Se ruga foarte mult. Luînd asupra-Si lipsurile și slăbiciunile noastre trebuia să implore, să ceară și să caute la Tatăl noi provizii de putere, cu care să fie înarmat pentru împlinirea datoriei Sale, și pentru a birui ispitele... Și, dacă El, Mintuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, simțea atît de mult nevoia de a Se ruga; cu cit mai mult noi, acești oameni slabi și păcătoși, ar trebui să simțim nevoia de a ne ruga cu căldură". (C.H. 98).

Cu privire la rezultatele rugăciunii stăruitoare, cuvîntul inspirat zice: „Rugăciunea aduce pe Isus alături de noi, și dă sufletului apăsător de griji și nevoi, o nouă putere, să biruiască lumea, firea și pe diavolul... Rugăciunea îndepărtează atacurile lui Satana". (P.D. 239). „Cînd cel mai slab

(continuare în cop. IV)

În ultimul timp am fost întrebați în mod insistent despre faptul dacă în adevăr s-a găsit CHIVOTUL în care, după porunca Domnului, Moise a așezat tablele Legii primite pe Sinai din partea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, unele persoane — dornice de senzațional și de a se face „auzite” de o cit mai largă audiență, au fost gata să prezinte de la amvon această deosebit de importantă veste și adesea să pună în scris și să „circule” datele acestui „eveniment al secolului”.

Intrind în posesia unor asemenea pagini, am constatat că „senzaționala știre” face referire la un articol publicat în revista „Advent Review” din 27 mai 1983, organ al Conferinței Generale A.Z.S.

Dar despre ce anume este vorba?

În lucrările Spiritului Profetic, serva Domnului, vorbind despre ducerea în captivitate a lui Iuda de către Nebucadnețar, împăratul Babilonului (2 Regi 25,1; Ezech. 21,3,5-7; Ier. 37,9-10), spune printre altele:

„Printre bărbații evlavioși, care încă se mai aflau în Ierusalim și cărora le era foarte clar planul lui Dumnezeu, erau și unii care s-au hotărât să ascundă arca cea sfântă ce păstra tablele de piatră pe care fuseseră scrise preceptele Decalogului, ca să nu fie atinsă de mîini nemiloase, crude. Și ei au făcut acest lucru. Cu jale și tristețe ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să fie ferit de poporul lui Israel și Iuda, din cauza păcatelor lor, și nu avea să le mai fie nicidecum redat. Astfel, arca cea sfântă este încă ascunsă. De cînd a fost pusă acolo, n-a fost niciodată deranjată”.

Citim de asemenea: „El, Hristos, a dat lui Moise, cînd a terminat de vorbit cu el pe muntele Sinai, două table ale mărturiei, table de piatră scrise de degetul lui Dumnezeu. Nimic din ceea ce este scris pe aceste table nu poate fi șters. Raportul cel prețios al Legii a fost așezat în chivotul legămîntului, și este încă acolo, ascuns de ochiul omnesc și în siguranță. Dar la timpul stabilit de Dumnezeu, El va aduce la lumină aceste table de piatră, spre a fi o mărturie pentru toată lumea împotriva nesocotirii poruncilor Sale și a adorării idolatre a falsului Sabat”. (M.S. 122/1901).

„Cînd templul lui Dumnezeu din ceruri se va deschide, ce timp minunat va fi pentru toți aceia care au fost credincioși și sinceri. În templu se va vedea chivotul legămîntului, în care au fost așezate cele două table de piatră, pe care este scrisă Legea lui Dumnezeu. Aceste table de piatră vor

fi aduse la lumină din locul unde sînt ascunse și pe ele se vor vedea Cele Zece Porunci scrise cu degetul lui Dumnezeu. Aceste table, care se află acum în chivotul legămîntului, vor fi o dovadă convingătoare a adevărului și a cerințelor Legii lui Dumnezeu” (Scris. 47, 1902).

„Din cauza neleguirilor lui Israel, a călcării poruncilor lui Dumnezeu și a comportării lor stricte, Dumnezeu a îngăduit ca ei să meargă în captivitate, pen-

O PRECIZARE

tru a-i umili și a-i pedepsi. Mai înainte ca templul să fie nimicit, Dumnezeu a făcut cunoscut la cîțiva dintre credincioșii Săi slujitori, soarta templului care era mîndria lui Israel și la care ei priveau cu idolatrie, în timp ce păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. El le-a descoperit de asemenea captivitatea lui Israel. Acești oameni pioși au luat chivotul conținînd tablele de piatră și cu jale și tristețe l-au ascuns într-o peșteră, unde avea să fie ascuns de poporul Israel din cauza păcatelor lor și nu avea să le mai fie redat. Chivotul sfînt este și astăzi ascuns. De cînd a fost ascuns n-a mai fost tulburat niciodată de nimeni”. (4 S.G./114-115).

Acestea sînt principalele referiri ale Spiritului Profetic cu privire la chivotul legămîntului și

tablele Legii, care precizează următoarele:

1. Chivotul legămîntului și tablele Legii au fost luate de mîini pioase și ascunse ca să nu fie profanate de mîini violente și crude, în timpul cuceririi Ierusalimului de către Nebucadnețar în anul 605 în Hr., urmată de ducerea în robie a poporului Israel.

2. Se face precizarea că atât chivotul cit și tablele Legii vor fi

scoase din ascunzătoarea lor „la timpul hotărît de Dumnezeu”, pentru a fi o mărturie împotriva celor ce au nesocotit și nesocotesc Legea Sa.

Cele susținute de „colpororii de senzațional”, cum și materialul care circulă în legătură cu această problemă lasă să se înțeleagă că a fost găsit chivotul conținînd tablele Legii și că este numai o problemă de timp în care să se precizeze cine are dreptul la această descoperire, sau cum să se apropie omul de acest chivot, etc. etc.

Dar ce se cuprinde în articolul din Review la care se face referire? Iată ce se spune în articol:

„Anul trecut, ziarele din Londra, Paris și din America, cum și din alte părți, au publicat știrea că chivotul legămîntului a fost găsit. Conform acestei știri, o expediție de patru persoane... a găsit arca înăuntrul unui pasaj închis, într-o peșteră de pe muntele Pisga, cam la 35 mile sud-vest de Aman, în Iordania. Conducătorul expediției și asociatul său au afirmat că Scriptura și scrierile religioase găsite într-o peșteră din Turcia i-au ajutat, călăuzindu-le expediția la locul unde se afla arca și unde a rămas neatinsă de mai bine de 2500 de ani. 'Avem fotografiile ale chivotului... Arca este acolo'. Este foarte mare și ovală, așa cum mi-am închipuit-o”.

„După ce au citit în presă această știre, unii dintre cititorii revistei Review s-au întrebat de ce oare revista Review n-a preluat această știre publicînd-o, împreună cu conținutul comentariului editorial. Desigur, găsirea chivotului, din multe puncte de vedere ar fi cea mai importantă descoperire arheologică a tuturor timpurilor, care întrece chiar și descoperirea mormintului lui Tutankamon, și n-ar putea fi ignorată de revista oficială a bisericii.

„Poate că am fi spus și noi imediat ceva despre această problemă. Numai gîndul că s-ar putea să fi fost găsit chivotul de aur de o valoare inestimabilă, conținînd Legea Celor Zece Porunci, scrisă de degetul lui Dumnezeu, este în sine captivant.

„Am considerat totuși că dacă chivotul ar fi fost în adevăr găsit, atunci faptul acesta avea să se verifice în curînd. Noi am dorit să fim siguri că lucrul acesta este real și am dorit să ne asigurăm de faptul că știrea, nu era doar o glumă. Întreita solie îngerească n-ar trebui să fie asociată cu senzaționalul sau cu planuri nechibzuite, ușuratic, altfel, ea ar fi discreditată.

„În decursul lunilor care au urmat, am urmărit cu interes această problemă, dar nu avem încă acea

dovadă puternică ce ne-ar garanta să putem spune cu autoritate că chivotul a fost găsit. Să fiți siguri că în momentul în care vom avea o astfel de dovadă, noi vom relata aceasta cititorilor noștri, dând toate detaliile, inclusiv — sperăm — fotografiile”.

Articolul este cit se poate de clar și nu știm de unde au luat „iubitorii de senzațional” ideea că articolul din Review anunță găsirea chivotului. Aceștia nu vor să țină seama de un adevăr prezent în articolul incriminat, și zăpăciti că: „Intreita solie ingerească n-ar trebui să fie asociată cu senzaționalul sau cu planuri nechipzuite, ușurate, altfel ea ar fi discreditată”. Regretabil că s-au găsit desule persoane, și unele cu pretenții destule de mari, care să folosească amvoanele comunităților noastre pentru a-și face o aureolă de atotcunoscători, care să prezinte ca reale niște fabulații gazetărești numai pentru a hrăni — în mod subiectiv — dorința de senzațional a unora, în loc de a predica pe Hristos și a trăi cu și asemenea Lui. Regretabil că mulți citesc în Biblie sau în alte scrieri ceea ce ... nu stă scris acolo.

În numărul 9-10/1983 al revistei noastre, am publicat interviul pe care fr. A. Lohne l-a acordat revistei Curierul Adventist. La întrebarea referitoare la această problemă, fr. Lohne n-a răspuns. Recent s-a primit o scrisoare din partea dînsului în care răspunde și acestei întrebări.

După ce face referire la lămuririle apărute în Review și prezențate de noi în paragrafele de mai sus, dînsul spune: „Vedeți, Review-ul își avertizează cititorii sfătuindu-i să nu creadă cele prezentate în ziarul respectiv”.

Articolul amintit din Advent Review se încheie cu următorul paragraf, la care bine ar fi dacă am lua cu toții aminte:

„Indiferent de rezultatul acestui interes de astăzi pentru chivot, să nu îngăduim ca atenția noastră să fie îndepărtată de la Isus, Marele nostru Preot, care slujește pentru noi înaintea chivotului din Sanctuarul ceresc. Deși poate că ar fi un lucru uluitor a găsi chivotul și a privi tablele de piatră, pe care Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci este cu mult mai important pentru noi ca Dumnezeu să scrie Legea Sa în inimile noastre (2 Cor. 3,3). Nu este esențial pentru mintuirea noastră să știm dacă Dumnezeu va aduce la lumină tablele acelea de piatră, ascunse în chivot. Dar a cunoaște pe Isus este esențial”.

Redacția

Sfîrșit de cale

Pastorul pensionar Vișinică Marin, născut la 22 sept. 1899 în com. Zimbreașca, satul Plopi, jud. Teleorman, a adormit în Domnul și a fost așezat la odihnă pînă în dimineața învierii. El a închis ochii avînd fierbinte în suflet nădejdea adventă, pe care a nutrit-o și a propovăduit-o în viața sa.

Primind credința și adevărul întreitei solii Ingeresti, a încheiat legămîntul său cu Dumnezeu în anul 1934, ca apoi peste doi ani să fie angajat ca pastor-asistent. A lucrat în multe din comunitățile județelor Teleorman și Olt, atît ca pastor-asistent cît și ca pastor întărit prin binecuvîntare.

Lucrător neobosit în ogorul Evangheliei, pastorul Vișinică Marin a făcut parte din generația acelor care au suportat zăduful cauzei Evangheliei prin greutățile nespuse ale edificării bisericii advente și consolidării ei în perioada dintre cele două războaie mondiale.

Pensionat în anul 1958, a continuat să rămînă de un real folos pentru obștea bisericii pînă în ultimele sale clipe. O adevărată aureolă de binecuvîntare acoperă memoria acestor oameni, care s-au consumat cu adevărat, aidoma unor făclii, pe altarul slujirii dezinteresate urmînd neabătut scopul Aceluia care i-a chemat spre a trăi pentru a face pe alții fericiți.

* * *

— Un alt slujitor al Evangheliei care părăsește rîndurile pastorilor este și fratele Fodor Ioan, pastor-pensionar din Oradea.

S-a născut la 19 februarie 1905 în comuna Aluniș, jud. Mureș. La vîrsta de douăzeci de ani primește

adevărul întreitei solii Ingeresti, încheind legămîntul său cu Dumnezeu. Apoi, intră în frumoasa lucrare a evangheliștilor cu cărți care îl califică pentru lucrarea de pastor. În anul 1946 este consacrat ca pastor al Bisericii Advente, calitate în care a lucrat în multe districte din Conferința Cluj, printre care: Simleul Silvaniei, Dej, Baia Mare, Salonta și Oradea.

Pastorul Fodor Ioan un om de o statură nu prea înaltă și cu o înfățișare modestă, s-a distins prin dragostea profundă ce o avea în sufletul său atît pentru cauza Evangheliei cît și pentru sufletele oamenilor. Era omul care cugeta și vorbea măsurat, fără să rostească ceva de prisos. În ogorul Evangheliei, nu înceta lucrul început decît atunci cînd era convins că totul este în rînduială. Știa să pună problema și deținea în special secretul de a se apropia de oameni, pe care i-a iubit și i-a slujit cu dragoste.

Ultima secvență a vieții sale a fost plină de semnificații. Se afla la amvonul comunității, rostindu-și ultima sa predică în cadrul Săptămîinii de Rugăciune din decembrie 1983. Era la datorie. „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor!” spunea profetul în vechime. (Num. 23.10).

Cuvintele speranței advente au fost rostite de pastorii prezenți care l-au însoțit pe ultimul său drum. Toți cei de față au înțeles încă odată valoarea deosebită ce o au cuvintele Scripturii rostite prin psalmist: „Scumpă este înaintea Domnului, moartea celor iubiți de El”. Ps. 116.15.

Comitetul Uniunii

UNIREA MOLDOVEI CU MUNTENIA

(urmare din pag. 1)

țional Unitar Român, astfel: „Unirea Principatelor a avut o uriașă însemnătate pentru evoluția social-politică a poporului nostru. Ea a deschis noi perspective dezvoltării forțelor de producție, angajării României pe drumul civilizației moderne, constituind un moment epocal în procesul plămădirii Statului Național Unitar Român”.

Credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea ca cetățeni loiali ai patriei noastre, parte integrantă din poporul dăltuit în granitul acestei patrii strămoșești, sînt și ei legați în uriașul trup al marelui edificiu al Unirii și contribuie plenar la continua afirmare a tuturor cu-

ceririlor, a tot ceea ce s-a înfăptuit și se înfăptuiește pe aceste meleaguri.

Nu vom precupeți nici de astăzi înainte, precum am făcut-o pînă în prezent, să aducem întregul nostru aport și sprijin, la binele și propășirea patriei noastre, la pacea și buna înțelegere între toți oamenii, între toate națiunile lumii. Îndemnăm pe toți să fie la înălțimea acestor răspunderi, la înălțimea așteptărilor și cerințelor prezente ale scumpei noastre patrii. Iată imperativul, visarea și legea, necesare astăzi pentru mîine.

N. Popescu

Delegația Bisericii noastre în mijlocul unui grup de pastori din Ucraina

DIN VIAȚA BISERICII

Între 15 și 30 septembrie 1983, o delegație a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, a făcut o vizită în Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, la invitația conducerii Bisericii Adventiste din Uniunea Sovietică.

Delegația a fost formată din frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii, Ioan Bidiuc, președintele Conferinței Bacău și Teodor Niculescu, pastorul Comunității Popa Tatu din București.

Aceasta a fost prima vizită oficială întreprinsă de o delegație a Uniunii noastre, după ce la începutul anului trecut, o delegație a frățietății advente din Uniunea Sovietică ne-a vizitat țara și unele din comunitățile noastre.

La aeroportul din Moscova, delegația noastră a fost întâmpinată de frații M. Kulakov și V. Jukaliuc, împreună cu un grup de frați și surori din Moscova. Frumusețea și parfumul florilor cum și căldura dragostei frățești, au făcut să ne simțim ca între frați și prieteni. În razele calde ale soarelui de toamnă, ni se înfățișa — din goana strunită a hergheliilor de cai putere a mașinii — un peisaj inedit. Magistralele largi și lungi de zeci de kilometri, construcții masive, moderne, pe măsura capitalei Uniunii Sovietice.

Am fost găzduiți la impunătorul și modernul hotel Ucraina din cen-

trul Moscovei, fiind înconjuțați de simpatia și grija până la pedanterie a fraților noștri, care au făcut totul ca să ne simțim bine și să cunoaștem dragostea și ospitalitatea proverbială a gazdelor noastre.

În programul vizitei s-a cuprins vizitarea principalelor obiective ale Moscovei, Expoziția realizărilor economice a U.R.S.S., Piața Roșie, Kremlinul, Galeria Trețiacov și alte locuri de interes cultural și istoric, iar vineri 16 și sâmbătă 17 septembrie ne-am întâlnit cu frații și surorile noastre din comunitatea adventistă din Moscova, cu ocazia adunărilor publice, la care au luat cuvântul atât gazdele, cât și noi ca oaspeți.

Programul a mai cuprins de asemenea vizitarea orașelor Leningrad, Tallinn, Kiev și Vinița. Ne-am întâlnit și i-am cunoscut pe frații și surorile noastre, în Sabat cu ocazia adunărilor publice, cum și în cursul săptămânii. I-am cunoscut în Casele lor de Rugăciune și i-am cunoscut acasă la dinșii sau pe stradă. Trebuie să mărturisim că am fost cuceriiți de ceea ce am văzut și de către aceia pe care i-am cunoscut. Ne-am întâlnit cu mulți, cu foarte mulți frați și surori, în a căror privire și strângere de mână, am văzut și am simțit ceea ce este greu de exprimat în cuvinte, de teama de a nu comite o impietate.

Frații Kulakov, Jukaliuc și Parasei ne-au fost gazde bune și am avut plăcerea să auzim pretutindeni pe unde am fost... grai românesc. Ne-am întâlnit la Kiev cu frații din Republica Moldovenească, și întâlnirile avute, vor rămâne un moment de referință și plăcută aducere aminte a clipelor petrecute în comuniune frățească. Corurile pe care le-am ascultat, ne-au delectat sufletele și inimile, și am lăudat pe Bunul Dumnezeu pentru că bunătatea Lui ține în veci.

Cu ocazia vizitei la Tallinn cum și la Moscova înainte de plecare, am avut deosebită plăcere să avem o agreabilă convorbire cu reprezentanții ai Departamentului Cultelor, ocazie în care s-a subliniat importanța relațiilor de bună vecinătate și nevoia unui climat de pace și colaborare în lume. Dacă oamenii s-ar cunoaște mai bine, s-ar iubi mai mult.

Vineri 30 septembrie 1983, conștii de fr. Jukaliuc, de pastorul comunității din Moscova și de alți frați, am părăsit Uniunea Sovietică îndreptându-ne spre patrie, cu mulțumire în sufletele noastre pentru întâlnirea avută cu scumpulii noștri frați din țara vecină și prietenă și cu dorința de a contribui la întărirea legăturilor noastre frățești.

Slujitorul Evangheliei un om al rugăciunii

(urmare din pag. a 18-a)

dintre sfinți este plecat în rugăciune, atunci Satana tremură... Rugăciunea este cea mai mare putere a creștinului, și ea va birui cu siguranță pe diavolul". (M.L. 284). „Intunericul celui rău învăluie pe cei ce neglijează rugăciunea. Șoptele ispititoare ale celui rău îi amăgesc spre păcat; și toate acestea se întâmplă pentru că oamenii nu se folosesc de înalțul privilegiu al rugăciunii". (C.H. 99). „Orice lucrător care urmează exemplul Domnului Isus, va fi gata a primi și a întrebuiți puterea pe care Dumnezeu a făgăduit-o bisericii Sale, pentru secerișul pământului. Dimineață, după dimineață, cind solii Evangheliei îngenunche în fața Domnului și își reînnoiesc votul lor de consacrare, li se va acorda prezența Duhului Sfânt cu puterea Sa reînviătoare și sfințitoare. Și atunci cind merg la datoriile lor zilnice, au asigurarea că prezența nevăzută a Duhului Sfânt, îi va face destoinici a fi „împreună lucrători cu Dumnezeu". (F.A. 48).

De aceea „cereți și vi se va da" este sfatul și făgăduința Domnului Isus. „Natura-n rugă fierbinte/Odihnă cerind acu./ Imi z'ce: "Vezi, ține minte./ Mereu să te rogi și tu".

„Fiți înțelepți dar și vegheați în vederea rugăciunii".

I. Iorga
pastor-pensionar

POCĂINȚA, CA SĂ AIBĂ VIAȚĂ

(urmare din pag. a 17-a)

cum a arătat comportamentul lui ulterior și întreaga sa viață.

Atît Legea cît și Evanghelia caută să trezească pe om la nevoia lui de a se întoarce la Dumnezeu. Oamenii, în cea mai mare parte, s-au îndepărtat de Legea lui Dumnezeu și consideră Cele Zece Porunci ca pe un cod făcut de om și care trebuie modificat de om la secol la secol. Ei uită că nesocotirea Legii așează pe om sub judecata divină. Oamenii nu se pocăiesc pînă cînd ei nu văd pericolul pieririi și pînă cînd nu iau în serios judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Căci dacă omul nu este în primejdie de a pieri, dacă este puțină posibilitatea de a te despărți veșnic de Dumnezeu și de viață, atunci de ce oare să se pocăiască? De ce să luăm în serios faptul că Hristos a purtat păcatele omului, cum și chemarea Lui la pocăință, dacă omul nu este în pericol a fi veșnic pierdut?

Cît de urgentă este salvarea unui om de pe un munte, dacă acesta se poate coborî cu ușurință de acolo? Legea și Evanghelia trebuie propovăduite împreună. Căci

de îndată ce Legea lui Dumnezeu este propovăduită, gravitatea păcatului devine aparentă, iar „plata păcatului este moartea". Dumnezeu Se adresează oamenilor atît prin Lege cît și prin Evanghelie. Dacă oamenii trebuie să se pocăiască atunci ei trebuie să asculte ceea ce Legea lui Dumnezeu spune. Legea și Evanghelia alcătuiesc Cuvîntul lui Dumnezeu adresat oamenilor. Ele trebuie luate în serios. A pierde semnificația profundă a păcătoșeniei păcatului, înseamnă a pierde nevoia de pocăință cum și nevoia de transformare a vieții.

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică". (Ioan 3,16).

Acest text ne vorbește atît despre viața veșnică cît și despre pierire. Ambele sînt posibilități veșnice. Cuvîntul „a pieri" trebuie luat tot atît de serios, cum sînt luate cuvintele „viața veșnică". Pocăința este de aceea hotărîtă.

G. Popa

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconeș, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65